

Dcery pana Darcyho

ELIZABETH ASTONOVÁ

Přeložila Eva Kondrysová

Copyright © 2003 A. E. Books, Ltd
Translation © Eva Kondrysová, 2009

ISBN 978-80-7335-353-7

Své dílo připisuji z lásky a vděčnosti Jamesi Halovi

Tato knížka je román. Jména, postavy, místa a události se zrodily v autorčině fantazii nebo jsou zpracovány fiktivně. Pokud by někomu připomínaly skutečné děje, lokality či osoby, ať žijící, ať zemřelé, jde o podobnost čistě náhodnou.

1

Město a venkov, to jsou dva odlišné světy. A mladé dámy z venkova, i ty zámožné a sebevědomé, nechť vezmou rozum do hrsti, když se vypraví do Londýna.

Obě starší slečny Darcyovy jsme právě zastali v ranním salonku výstavné městské rezidence na Aubreyově náměstí, sídla rodiny Fitzwilliamovy, jejich příbuzných. Letitia, nejstarší ze sester, usedla k elegantnímu stolku, list hlazeného papíru před sebou, a snažila se sestavit dopis.

Povzdychla si však podrážděně a pero odložila. „To je rámusu,“ stěžovala si. „Neustále sem doléhá drncení povozů a klapot koní a hlasy a do toho štěkají psi – jak jen lidé dokážou v takovém hluku žít?“

Pobouření nezanechalo stopy v poklidné kráse jejího obličeje, pro nějž ji sestry někdy škádlivě nazývaly Galateou a tvrdily, že se svým klenutým čelem a jemným nosíkem vypadá, jako by v ní ta klasická socha ožila.

Camilla neměla tak dokonalé rysy jako Letitia. K jejím přednostem patřily výrazné černé oči, přirozeně ladné pohyby a bystrá tvář. Seděla u okna, s rozkoší vstřebávala výjevy a zvuky apartního londýnského náměstí a žasla nad směsicí pachů stoupajících sem zvenčí.

Sledovala dvouspřeží rachtící kolem: řídil je podsaditý mladý muž v peleríně s bohatě našaseným límcem a jeho vyšlechtěné hnědky klapaly kopyty v bryskním klusu. Kočí ulpěl pohledem na hezké chůvě v modré pláštěnce,

kteřá kráčela kolem se svými svěřenci, dvěma čipernými klučičky. Ten menší táhl za sebou dřevěného koníka na kolečkách, který se mu pořád kácel, a bratr vždycky přiskočil, narovnal jej a durdil se přitom i smál.

Fešný vysoký lokaj v denní livreji venčil dva čistokrevné černohnědé kokršpaněly, kteří přitom poskakovali sem a tam, vrtěli chundelatými ocasy a poštekávali. Baba rybářka vychvalovala uši drásajícím hlasem své ústřice a na protější straně náměstí se snažil upoutat zákazníky brusič nožů. Poslíček skotačil podél zábradlí, jeden balíček svíral pod paží a druhým houpal na celou délku rozmotaného provázku.

„Někoho by zase dráždilo kohoutí kokrhání a drncání farmářova žebříňáku a bečení ovcí a měl by to za nesnesitelný randál,“ podotkla Camilla, aniž spustila oči od živé scenerie venku.

„Jak můžeš něco takového tvrdit, Camillo? Ten klid a jasná pohoda u nás na venkově, tichá krása našich lesů a řeky, tolik se mi po nich stýská!“

Camilla ani pořádně neposlouchala, když Letty opět spustila lamentace, jaká je to nespravedlnost a jak nemoudře si rodiče počínali, když je zahnali z klidu a šťastné spokojenosti v Derbyshiru do tohoto domu v Londýně. „A nejhůř to zasáhne Bellu a Georginu, těm bude zdejší pobyt připadat nesnesitelný.“

Camilla si rozumně nechala své mínění pro sebe a hlasitě se rozesmála, když oba kokršpanělé omotali svá vodítka kolem lokajových pěkných lýtek a hrozilo, že ho porazí.

„Pojď od toho okna a nevysedávej tam všem na očích.“

„Co na tom, když mě někdo zahlédne? Nekoketuji přece s tím lokajem, pouze se zájmem sleduji, co se venku děje.“

„Koketovat s lokajem, no ne! Něco takového bys neměla ani vyslovit, Camillo! Já vím, že si děláš legraci, ale

jiní nepochopí tvůj smysl pro humor a mohli by to brát vážně.“

„Jen blázen by to vzal vážně, a co nám záleží na mínění bláznů? Ostatně je ten lokaj ohromný fešák.“

Nato ji Letty s vážným důrazem napomenula: „Plácneš, co ti slina na jazyk přinese, a to nedopadne dobře! Pana Fitzwilliama by to pobouřilo.“

Camilla si uvědomovala, že sestra má pravdu. Strýc Fitzwilliam, uhlazený, zdvořilý padesátník, se nedávno vykoupil z armády a stal se poslancem. Tuze si potrpěl na důstojnost a vyžadoval, aby dámy v rodině zachovávaly společenské dekorum. Dost možná měla jeho povaha i odlišné stránky, známé pouze důvěrným přátelům z klubu a z okruhu sportovních podniků, a ty byly naladěny drsněji a nebránily mu ve styku s dámičkami z polosvěta, avšak tyto jeho vlastnosti se na Aubreyově náměstí neprojevovaly.

Camilla rovněž věděla, že pan Fitzwilliam si Letty ze všech sester cení nejvíc a že to tak cítí odjakživa. Ani ji to nemrzelo, neboť si uvědomovala, že ona sama strýcově představě ideálního ženství neodpovídá. Měla příliš výrazný smysl pro humor, příliš vtipnou vyřídilku a příliš bystrý rozum, a navíc ještě zdědila otcovu energickou povahu. Nebyla tak krásná jako Letty a dobře věděla, že z ní strýc mívá těžkou hlavu: bylo na něm vidět, že uvažuje, jaké nápady se jí asi rojí v hlavě, a obává se přitom nejhoršího.

Letty mlela dál: „Mamička by ti řekla totéž, kdyby tu byla, však už ti to nejednou musela vytknout. Jelikož tu není – a kdoví, kdy se opět shledáme, a zdali vůbec – je mou povinností ti připomenout, co slušnost žádá. Tady nejsme na venkovském panství, vládnou tu jiné způsoby.“

„To už jsem si všimla,“ podotkla Camilla suše.

Letitii bylo teprve jednadvacet, a dost možná prožívala důležitost svého postavení jako nejstarší z pěti sester Darcyových až přehnaně. Otec rodiny, Fitzwilliam Darcy, přijal diplomatické posláním v zahraničí, jeho choť Elizabeth se zdráhala rozloučit se s ním na rok nebo i déle, a proto se rozhodla ho do Cařihradu provázet. Děvčata mohla prospěšně strávit pár měsíců v Londýně, zatímco dva malí synkové měli zůstat v Pemberley, sídle Darcyových v Derbyshiru, pod dohledem vychovatele a dědečka z matčiny strany, pana Benneta.

Uvažovalo se i o tom, že by pan Bennet doprovodil své vnučky do Londýna, ten se však navrhované možnosti přímo zhrozil. A že prý neví, jak by ohlídal mladé dámy v módní londýnské společnosti, zažil si své, než vychoval vlastní dcery, a rozhodně se nehodlá ujmout podobných povinností znovu, ani na pár měsíců. S radostí se bude věnovat chlapcům Williamovi a Charlesovi, dohlédne, aby na zeťově panství všechno řádně klapalo, i když na zdejšího vynikajícího správce a ostatní personál je spolehnoutí, a tudíž se lze nadít, že sídlo i celé panství dobře přečkají tu dobu, kdy pán domu s chotí budou pobývat mezi muslimany.

Letitia předvíдалa, a u ní hraničil takový pocit až s jistotou, že rodiče se jim už nevrátí. I kdyby šťastně dojeli do Doveru – kdyby překonali cestu tak nebezpečnou, v rukou kočích, kteří neváhají ujíždět tryskem, a kde na každém vřesovišti číhají loupežníci – budou se dál plavit po moři, což zhusta končívá ztroskotáním, a kdyby i šťastnou náhodou dospěli až do Ostende, čeká je ještě hrozná pouť napříč Evropou. „Prostírají se tam pásma naprosté divočiny, husté lesy a nepřátelská území, kde řádí vlci, medvědi a bandité,“ sdělila Camille.

A pokud by navzdory všemu dosáhli svého síle, krutému osudu neujdou: buď se mohamedáni vzbouří a vytaší na ně ty křivé šavle, anebo je sklátí mor a neštovice.

„Ale mamička byla proti neštovicím očkováná, Letty,“ namítala Camilla.

„Jenom proti těm anglickým. V Turecku je všechno jinak a hrozí tam mnohem větší nebezpečí.“

Prozatím přibyly do Londýna pouze tři sestry, Letitia, Camilla a nejmladší šestnáctiletá Alethea. S nimi zde byla i slečna Griffinová, Aletheina vychovatelka. Zbývající dvě sestry, sedmnáctiletá dvojčata Georgina a Bella, dlela u jedné tetinky ve Worcestershiru.

Páně Fitzwilliamova druhá manželka, Fanny, čiperná paní ani ne třicetiletá, matka malých dětí, se z příjezdu neteří upřímně radovala a oči se jí rozzářily při pomyslení, jak přítomností pěti mladých dam dům ožije večírky, módními výboji a společenským ruchem. Prohlašovala, že je všechny provdá, než se Darcy s Elizabeth vrátí.

„Nic takového,“ oponoval manžel. „Žádné ženichy jim nehledej, děvčata mohou s vdavkami počkat, až tu zase budou mít rodiče.“

„Letitii je jednadvacet a Camille devatenáct, mají tedy věk na to, aby myslely na manželství.“

„Když je vyvedeš na večírky a na plesy, vystrojíš podle poslední módy a postaráš se, ať si užijí, co Londýn nabízí v divadlech a na koncertech, uděláš pro ně až dost.“

Fanny manželovi neodporovala a myslela si své. Vyzdvihla ještě Letitiinu klasicky dokonalou tvář, zvlášť když letos jsou žádané brunety, ale v duchu usoudila, že muže zaujme svým temperamentem a humorem spíš Camilla, a jen si přála, aby už přijela dvojčata a rodina byla v plném počtu.

Teď vtrhla do pokoje po svém zvyku jako velká voda a stačila ještě zachytit poslední chmurné Letitiino proroctví.

„Co to povídáš, prosím tě? Tuhle se pan Tilson vrátil z Číny živ a zdrav a lord Wincanton se plaví do Ameriky sem a tam, jako by jel poštovním dostavníkem do Somersetu. Dnes už se cestuje zcela bezpečně a pohodlně, takže o rodiče strach mít nemusíš.“

„Kéž bys měla pravdu,“ povzdechla si Letitia. „Bojím se ale, že se jim něco zlého přihodí, a pak bude na mně, abych se v jednadvaceti postarala o své bratry a sestry, a jak takový úkol zvládnou?“

„Propána, co je to za černé myšlenky?“ namítla Fanny. „Prosím tě, věnuj se teď příjemnějším úvahám. Za chvíli přijde švadlena a já jsem moc zvědavá, jak dopadl ten vzorovaný indický mušelín.“

Camilla zalitovala, že na to Fanny zavedla řeč, protože oblečení bylo dalším předmětem sváru mezi ní a Letty.

„Nač bychom potřebovaly tolik nových šatů?“ zvolala Letitia, když Fanny spráskla ruce v zoufalství nad jejich venkovskou výbavou, přivolala vlastní modistku a jala se vyjmenovávat, bez čeho se rozhodně neobejdou: šaty na den, vycházkové obleky, odpolední úbory, plesové toalety, něco na sebe do kočáru, jezdecké kostýmy –

„Pro mě ne, tetinko,“ ozvala se Camilla. „Letty jezdí moc dobře, ale já na koně nesednu, pokud se tomu dokážu vyhnout. Rajtování mě netěší.“

„Ale i bez jezdeckého kostýmu je toho ostatního až moc!“ namítala sestra.

„Musíme Fanny poslechnout, jak nám radí,“ řekla Camilla. Milovala módní věcičky a ochotně strávila hodinku i déle nad *La Belle Assemblée* a zálibně se probírala mušelíny a hedvábím nově zaslanými z Francie nebo z Východu.

„To ještě nic není,“ řekla Fanny. „Časem toho budete potřebovat dvakrát tolik. Nemusíme ale všechno objednat

naráz. Nejdřív zařídíme, abyste mohly mezi lidi: tyhle rukávy, Letty, už dávno vyšly z módy, smáli by se ti, kdyby ses v nich někde objevila. Pak se už budete moci rozkoukat a vybrat si, co se vám zalíbí. Můžete si v Londýně koupit, co si budete přát, stačí říct. A taky nějaké klobouky, ty vaše čepce jsou nemožné.“

„Co to všechno bude stát!“ zvolala Letitia.

„Nebude to tak strašné, a váš papá je naštěstí zámožný, a proto mu na pár šatech a kloboucích nesejde. Nechtěl by, aby jeho dcery působily zanedbaným dojmem. Očekává, že se elegancí vyrovnáte všem londýnským mladým dámám, a já se přičiním, aby to tak bylo; nechtěla bych, aby po mně chladně loupl očima, kdyby tu po mém návratu zastal dvě strašidla.“

„Naštěstí jsou ostatní sestry ještě školního věku,“ prohodila Letitia. „Ty nebudou nové šaty potřebovat.“

„Jistě,“ prohodila Fanny, která se už v duchu obírala mušelíný a ozdobami. „Moc bych si přála, aby už Alethea byla uvedena do společnosti, je to tak půvabné poupátko. Dorostly Bella s Georginou také do krásy? Viděla jsem je naposledy před třemi roky. Bude je mrzet, že zatím ještě nemohou chodit do společnosti, ale také se dočkají.“

„Musí se učit a zdokonalovat v hudbě a kreslení a přitom využijí londýnských preceptorů, když už jsme zde,“ podotkla Letitia upjatě. „Jsou to v hloubi duše prostá venkovská děvčata, Fanny, a přijde jim myslím vhod, když budou ušetřeny městského ruchu a zmatku.“

Camilla si v duchu vybavila Georginu s Bellou. Věřila snad Letitia opravdu tomu, co říká? Obávala se, že ano: Letty nikdy nebrala ohled na názory ostatních. Pokládala odjakživa za samozřejmé, že sestry s ní ve všem důležitém souhlasí, navzdory zjevným důkazům o opaku. Byla přesvědčená, že má pravdu, věřila, že veškeré námitky

vycházejí z nedostatečného pochopení, a proto na ně nemusí brát ohled.

Camilla, která měla o dvojčatech vlastní mínění, souhlasila, že se z pravidelného vyučování v dětském pokoji do týdne po svém příjezdu vymaní.

Fanny vykládala dál: „Vám dvěma musíme najít ženičky; dvojčata mi budou vděčná, protože pak je budeme moci uvést do společnosti.“

„Ženičky?“ zděsila se Letitia. „Děkuji ti, Fanny, ale nepříjely jsme do Londýna hledat ženičky. Naši rodiče by si to nepřáli, a kromě toho já –“ Působná ústa se zachvěla, oči zalily slzami.

„Propána, holčičko, nechtěla jsem se tě nešetrně dotknout. Ale jsou to už tři roky a i sám Tom by si jistě přál, aby ses znovu zamilovala.“

„Nebyla bych toho schopna. Kdo miluje tak opravdově jako já, ten nemá na další lásku ani pomyslení. Tom by býval zůstal věren mé památce, kdybych mu bývala krutě odervána, a já nemohu činit jinak. Na žádnou jinou ženu nikdy nepomyslel a pro mne je naše zasnoubení posvátný závazek.“

Fanny s Camillou na sebe pohlédly. Camilla byla na sestřiny způsoby zvyklá a Fanny, u níž se pod frivolním zevnějškem tajila slušná dávka zdravého rozumu, začínala neteří lépe rozumět. „Tolik žen ztratilo milované muže a manželky u Waterloo a je to jistě moc smutné. Avšak mnohé z nich našly útěchu v jiném vztahu – poté, co uplynula patřičná doba ovšem.“

„Tom a já jsme byli duchovně spjati. Já byla jeho první a jedinou láskou, a proto mu zůstanu až do konce života věrná, tak jako on byl věrný mně.“

Camilla si v duchu vybavila dva ryšavé klučíky, kteří vyrůstali a zdárně prospívali ve dvou různých chalupách

v Hiltedu, vesnici ležící nedaleko Tomova domova. Ohnivě rezavé vlasy a pihy byly velmi výmluvné – i Letty by musela ta podoba zarazit – a jedna upovídaná kamarádka Camille prozradila, že stejně vybarvené děcko se narodilo služebné na sousedním panství, kam Tom docházel.

Letitia se s Tomem Busbym znala od dětství a jejich zasnoubení potěšilo obě rodiny, i když Camilla měla jisté pochyby, jestli se Tomovi do ženění opravdu chce. „Musím asi vyhovět,“ řekl jí jednoho deštivého odpoledne, kdy zasedli v žlutém salonu na Pemberley ke kartám. „Naši to očekávají, znám Letty odjakživa a vždycky jsem předpokládal, že se jednoho dne vezmeme – mám ji rád, chápeš, moc rád. Když ona ale člověka tak uhání. A to je jí teprve sedmnáct, na vdávání je opravdu moc mladá. Bývalo by rozumnější ještě rok dva počkat, jenomže ona si tu svatbu vzala do hlavy.“

Zpráva, že Tom padl u Waterloo, zasáhla Letitii hluboce a trvale. I Camillu jeho smrt upřímně zarmoutila a postrádala pak jeho společnost, nemohla se však ztotožnit se sestřiným rozhodnutím stát se navěky jakousi panenskou vdovou. Ve středověku by se Letitia mohla se svým zármutkem uchýlit do kláštera, ale roku 1818 by podle Camilly měl čas zhojit sestřin žal a zdravý rozum – ne-li ty ryšavé dětičky – by měly Letty dovést k poznání, že Tom byl muž a ne světec.

„Doufám, že se seznámíme s mnoha příjemnými lidmi, Fanny,“ řekla Camilla, „ale budoucího manžela mezi nimi hledat nemíním, pěkně děkuji. Zaznamenala jsem už, že manželé zpravidla špatně snášejí, když se ženy s někým přátelí a flirtují, a často své manželky odsunou na venkov, ať si tam uvádají.“

Fanny na tohle jen zavrtěla hlavou a prohlásila, že Camilla si dělá gracia, ale Letitii to tak vyvedlo z míry, že jí

chvíli trvalo, než si v hlavě sesumírovala pádnou odpověď, a nakonec jí v tom zabránila Alethea, když se zjevila v pokoji, doprovázena slečnou Griffinovou.

Alethea s jiskrnými černými očima a kučery jako obvykle neuhlazenými tetince zdvořile popřála dobré jitro, bystrým pohledem odhadla Letitii a zeptala se, co ji zase vytočilo, načež se zavěsila do Camilly a začala procítěně žadonit, aby směla brát hodiny zpěvu u jistého signora Silvestriniho.

„Ty, Camillo, miluješ hudbu stejně jako já. Jistě chápeš, že musím studovat právě u něj. Maestro Silvestrini předčí všechny učitele v Londýně, ba i v Evropě.“

Camilla vyvlekla sestře ruku. „O člověku toho jména jsem nikdy neslyšela, bude to zřejmě nějaký italský hudebník.“

„Předpokládala jsem, že budeš chodit na zpěv k paní Deanové,“ poznamenala Letty.

„A ta mě bude nutit, abych zpívala dojemné balady a přitom se hloupě culila,“ ohradila se Alethea netrpělivě. „Ta může napadnout jen tebe, Letty. Zato signor Silvestrini je opravdový muzikant.“

Letitii zasvítily oči, když vycítila šanci pronést mravoučnou kázání. „Aletheo,“ pronesla důrazně, „naléháš tak vášnivě, že nás to samo o sobě stačí varovat, abychom tvou hudbu pozorně sledovaly a přísně ti vymezily čas, který jí můžeš věnovat.“

Alethea nejstarší sestře věnovala pozornost málokdy, a zvláště její řeči o hudbě zcela pomíjela. Camilla poznala, že se ve své dychtivosti dá strhnout k nějakému procítěnému projevu, jímž by mohla znepokojit Fanny a vystavit je všechny dalšímu Letitiině únavnému ponaučení o vhodném chování a pocitech a uměleckých zálibách pro mladou dámu vhodných – tedy prakticky žádných. Letty

schvalovala výkony, které nepřesahovaly vybledlé krotké akvarely, nudné kousky namáhavě nacvičené k přehrávání na klavíru a trochu jemného vyšívání.

Takové názory, jak dobře věděla, nesdíleli jejich rodiče: ty těšilo, že Camilla slušně hraje na klavír, a radovali se, že nejmladší dcera hudbou opravdu žije a věnuje se jí s pozoruhodným talentem a pílí.

Letty začíná být protivná. Rodiče jsou pryč sotva tři dny a ona už jim všem vnucuje své omezené myšlenky. Mrzí ji, že nemohla zůstat v Pemberley a nedostala na starost panství a celou rodinu, a tak je odhodlána poroučet alespoň sestřím.

Postaví se jí Fanny? Camilla o tom pochybovala. Letty měla stejně energickou povahu jako všichni z Darcyova rodu, a ti vskutku uměli prosadit svou; u ní však bohužel směřovala k zákazům a omezování, s ochromujícím důrazem na vhodné a ukázněné chování.

Slečna Griffinová, vysoká, vyzáblá žena s chytrými očima, zasáhla. „Zmínila jsem se panu Darcymu o záležitosti se signorem Silvestrinim, než odjel,“ pronesla svým hlubokým altem. „Soudil, že bychom s ním měli o těch hodinách zpěvu jednat, a pokud bude souhlasit, že Aletheu přijme, jelikož si žáky přísně vybírá, mělo by se to zařídit.“

Alethea radostně zavýskla, Letty se zamračila a Fanny – která nenáviděla rozepře a jako jedináčkovi jí bylo nepříjemné poslouchat, když se sestry dohadovaly – rozjasnila tvář. „Tím je to jasné. Jenom mi řekněte, slečno Griffinová, kdy budete potřebovat kočár, a jinak nechám všechno na vás.“

Camilla zahlédla Letty v očích bojové odhodlání a pochopila, že písemný nesouhlas bude vypraven první poštou do Vídně a rodiče tam tento dopis najdou hned po příjezdu.

„Myslím, že by bylo moc dobře,“ řekla Fanny, když se později ocitla s Camillou v pokoji sama, „kdyby se našel nějaký vhodný mladý muž pro Letitii. Pomohlo by jí to, aby přestala truchlit a upnula se v myšlenkách na něco nového. Jelikož Tom byl voják, možná bych se měla poohlédnout mezi známými pány od armády; co takový fešný urostlý husar, myslíš, že by se jí zalíbil?“

2

Letitii její nový módní klobouk nenadchl. „Jen se na něj podívej, co ten široký okraj tady vepředu! Vypadá přímo jako putna na uhlí.“

V nových vycházkových kostýmech, které Fanny prohlédla a schválila, se Letitia s Camillou chystaly vyjít z domu a vystavit se zrakům veřejnosti – a také navštívit příbuzné Gardinerovy.

„Je to moc pěkná putna na uhlí a nazdobená víc, než jsem kdy jaký uhlák viděla,“ podotkla Camilla. „Buď ráda, dobře ti ochrání pleť v tom řezavém větru.“

„Únor v Londýně je to nejhorší, co člověka může potkat. Neumím si představit, proč ten, kdo má jinou možnost, v Londýně zůstává,“ lamentovala Letitia.

Fitzwilliamovi patřili k těm, kdo se rozhodli v Londýně setrvat. Pan Fitzwilliam jako mladší syn rodiny neměl venkovské sídlo a krom toho pro něj coby ctižádostivého politika bylo moudřejší nevzdalovat se z Londýna, když parlament zasedá: kdyby poslanecké lavice prořídly, mohlo se radikálům podařit prosadit nějaký nebezpečný názor.

Camille nepřipadal únor lákavý nikde, měla v paměti i mnohý nevládný únorový den na Pemberley, kdy koukala, jak déšť bije do oken, a poslouchala, jak kapky pleskají z promočených větví na zem. „Kdybych si mohla vybrat, chtěla bych být v Cařihradě, kde prší jen málokdy, pokud

je mi známo, a v únoru je tam stejně příjemně jako jindy.“ Vzala si rukavice, které jí komorná podávala. „Děkuji vám, Sackree.“

„Určitě se rozprší, slečno. Měly byste jet kočárem.“

„Já vím, že je zataženo, ale to nám nebe lijákem jen tak hrozí. Alespoň doufám; chtěla bych se projít a nemůžeme žádat kočár pokaždé, když se vypravíme z domu.“

Camilla chtěla nejprve zajít do Hookhamovy veřejné knihovny na Bond Street. Moc ráda četla a kochala se vědomím, že v Londýně bude mít přístup ke všem novým románům. Zato Letty si nepochybně vypůjčí nějaké důstojné svazky životopisů nebo soubory hrozně nudných kázání, čímž snad udělá dojem na ostatní přítomné čtenáře, ale sotva oklame sestru, která dobře věděla, že Letty také miluje romány.

„Vyber mi tam nějakou knížku,“ požádala Alethea. „Kterýkoliv nový román od Minervy uvítám, hlavně aby to byl divoký, romantický příběh, odehrával se v cizině a byl hrozně vzrušující a s tajemnými hrdiny. Slyšela jsem chválit *Sicilského démona* a zvláště napínavý prý je *Druidův přízrak*.“ Nato rychle odběhla nahoru, aby nedala Letitii možnost pokárat ji za lehkovážnost. Camille důvěřovala, že vybere to pravé.

Do Hookhamovy knihovny dospěly, aniž jim jediná kapka potřísnila elegantní nové klobouky. Uvnitř bylo plno, muži a ženy si vyměňovali knihy i klípky. Letitia si povinně zvolila jakýsi objemný *Životopis*, Camilla objevila román od Peacocka, po němž už dlouho prahla, a přidala k němu neskutečně cituplnou romanci pro Aletheu. Pak čekali, než si je knihovník zapíše, a Letitia přitom litovala, že se s nikým z návštěvníků knihovny nezná, zatímco Camilla listovala v sestřině tlustém svazku.

Dobře věděla, jak to s knihami dopadne. Letty se probouje padesáti stránkami svého nudného díla, pak nahlédne do Peacocka, odloží jej a vytkne autorovi, že píše nesmysly a krutě žertuje, nakonec si povzdechne, že ji nic z toho nezaujalo, a sebere první svazek Aletheiny romance – ta jej bude mít za den přečtený – uvelebí se s ním někde a se špatně maskovaným potěšením se ponoří do jeho fantasmagorických stránek. Tím rozladí slečnu Griffinovou, vášnivou milovnici románů, která se bude muset obrnit trpělivostí, než Letty, pomalá čtenářka, s knížkou skončí.

Sackree reptala, s jakou tíhou se musí vláčet. „Divím se vám, slečny, vážně se divím, že si chcete do hlavy napečovat takovou spoustu slov; dost na tom, že strašíte v knihovně na Pemberley, a teď přijedete do Londýna a žádáte si další knihy. Já myslela, že už jste přečetly všechno, co kdy kdo napsal.“

„To máte těžké, Sackree,“ odušila Camilla, oči sklopné na kluzké dláždění, aby se šikovně vyhnula kalužím. „Spisovatelé knihy pořád píší a my je tedy pořád čteme. Truchlivý koloběh.“

„A paní Darcyová je stejná, zapakovala si celou krabici knih, že si je veme s sebou do toho odporného Cařihradu. No jo, jestli tam mají i knihy, jako že asi ne, tak budou sepsány nějakou pohanskou řečí a roduvěrnému křesťanovi nejsou nic platné, ale stejně, celou krabici knih! Do takové dálky!“

„Mamička v nich najde útěchu v cizím a neznámém prostředí,“ podotkla Letitia.

„Jestli se mamička bude řídit zdravým rozumem, bude poznávat nový svět a na čtení neobětuje ani vteřinku. Ach, jak jí závidím, že může navštívit paláce a harémy a Svatou Sophii a toulat se na tržišti mezi zahalenými

ženami a velbloudy! Všechny rozkoše z *Tisíce a jedné noci* má teď na dosah.“

„Doslechla jsem se, že je to hrozně špinavé a nepříhodné město, na každém rohu tam číhají zloději a hrdlořezové,“ vedla si Letitia dál svou. „Ubohá mamička, vystavená takovému nebezpečí. A papá je vysoký, vypadá tak anglicky, na toho se vrhnou všichni tamní vrahouni.“

Camilla pouštěla sestřiny chmurné průpovídky jedním uchem tam a druhým zase ven. Bujná fantazie jí hravě vykreslila úchvatné obrazy bájných cizích měst, a přestože jí zdravý rozum napovídal, že její vidiny jsou pravdě stejně vzdálené jako sestřiny obavy, byly jí milé.

„A jsme tady,“ prohlásila Sackree. „Právě včas, protože bude lejt, jak jsem povídala. Slečna Sophie nikdy nikam nejde bez komorné a také lokaje,“ dodala, když následovala své slečny po širokém schodišti ke dveřím, kde zabubnovala rázně velkým mosazným klepadlem. „Paní Gardinerová jinak nedá.“

„Paní Gardinerová se o ni příkladně stará,“ podotkla Letitia a všechny chmury z ní spadly, když se setkala s takovým vzorem dobrých mravů.

A dobře dělá, pomyslela si Camilla, protože Sophie, když se s ní posledně sešly – to jí bylo čtrnáct – působila jako svéhlavé, neposlušné děvče, a navíc byla už tehdy pozoruhodně hezká. Camilla se na ni těšila a byla zvědavá, jaká je sestřenka dnes. Tři roky ji musely dost změnit: za ten čas dospěla z holčiny v zasnoubenou mladou dámu, její otec pan Gardiner, už tenkrát zámožný, velmi zbohatl a rodina přesídlila z Gracechurch Street do nynější rezidence na nejlepší londýnské adrese.

Dveře otevřel impozantní majordomus a dívky se rychle uchýlily dovnitř, protože nebesa se právě rozestoupila a spustil se prudký liják.

Paní Gardinerová je uvítala s upřímnou radostí a láskou a žasla, že se vydaly tak daleko pěšky. „Zpátky vás odveze kočár, ne, na tom trvám.“ Vyzvala je, aby přistoupily k ohni a ohřály se. „Sophie se vás nemůže dočkat, bude tu každou chvíli.“

Bylo to přesně tak, jak Camilla očekávala. Za tři roky Sophie vospěla v nesmírně elegantní, půvabné stvoření, v bledě růžových hedvábných šatech vypadala jako princezna z pohádky, lesklé světlehnědé vlasy měla apartně učesané, tváře zdůrazněné, a oči jí jiskřily potěšením, že přišly sestřenky.

Sophii pak rozradostnila hlavně skutečnost, že si jsou sice s Camillou dost podobné, ale jediný pohled ji stačil ujistit, že se nestalo, čeho se obávala: ta se za ty tři roky nezměnila natolik, aby s ní mohla soupeřit.

Camilla si byla dobře vědoma, co Sophii táhne hlavou, a bylo jí to k smíchu. Sotva by se jí podařilo Sophii přesvědčit, že jí nezávidí dokonalou tvář a postavu a že sama netouží, aby působila stejně žensky a křehce. Věděla, že je to jen zdání, měla sestřenku dávno prokouknutou. Pod jemným zevnějškem se skrývala rázná bytost a běda sestřence nebo komukoliv jinému, kdo by jí chtěl zkřížit cestu.

Zazněla vlídná slova a lichotky, sdělovaly si, co je nového, a zaujaté hovorem zprvu ani nepostřehly, že se otevřely dveře a sluha ohlašuje další návštěvu. Paní Gardinerovou to v první chvíli zmátlo, ale pak se usmála. „Pojďte dál, pane Wytton, ráda vás vidím. A pan Layard, vítám vás.“

Camillu ten vysoký zachmuřený muž udivil: takto si budoucího Sophiina manžela opravdu nepředstavovala. Vypadal inteligentně a podrážděně – co ho tak rozladilo? A zaujal ji rozdíl mezi ním a jeho malým, obtloustlým přítelem. Když si toho prohlédla blíž, usoudila, že

pan Layard je sympatický, a pomyslela si, že má veselé oči. Zato na panu Wyttonovi nebylo veselého nic, ten si ji jen chladně změřil, než se při představování uklonil.

Paní Gardinerová se zřejmým uspokojením sledovala, jak pan Wytton líbá její dceři ruku, a když pak odstoupil, jak na ni zírá s nelíčenou něhou a obdivem. Sophie se pýřila a usmívala a nad jeho dárkem tlumeně zajásala. Kamej, kterou jí přinesl, si všichni s uznáním prohlíželi a chválili a Sophie poslala svou komornou pro stužku, aby si ji mohla pověsit na spanilý krček.

„Je to karneol, myslím, že, pane Wyttone?“ nadhodila paní Gardinerová. „Krásná práce.“

„Ano, milostpaní. Z Itálie. Představuje bohyni Venuši.“

„Další z vašich dávných bohů a bohyň,“ špičkovala kočetně Sophie.

„Pan Wytton má zálibu ve starožitnostech,“ podotkla paní Gardinerová stranou ke Camille. „Hodně cestoval a napsal články o různých řeckých rozvalinách. Má pověst předního vědátora.“

„Opravdu?“

„S Camillou si můžete popovídat o svých cestách a objevech, pane Wyttone, ta se o takové věci velmi zajímá.“

Camilla se musela usmát, jak se na to pan Wytton ztvářil; bylo jí jasné, že ho láká pohovořit si s ní o svých pobytech v cizích zemích a nálezích asi tak jako s matčíným pudlem.

Cítil se však povinován vyhovět pobídce paní Gardinerové.

„Je mi potěšením setkat se s příslušnicí něžného pohlaví, která si neplete Řeky s Římany. Pobýváte v Londýně už delší dobu, slečno Camillo? Navštívila jste Britské muzeum? Troufám si tvrdit, že byste tam našla pár věcíček, které by vás zaujaly.“

„V muzeu jsem už byla, nikoliv ale v poslední době. Do Londýna jsme právě přijely. Rozhodně tam opět zajdu, ale to víte, my ženy si musíme takové návštěvy střídmě dávkovat, aby všechno to vzrušení a učenost nedolehly příliš tíživě na náš rozum a nezahltily nám vtip.“

Podezírávavě se na ni zadíval a Camilla se odvrátila a skryla úsměv. Letitia, jako vždy bedlivě sledující, jestli se Camilla ve společnosti něčím neprovinila, rychle zasáhla chválou Sophiina půvabu a zeptala se, kam pojedou na svatební cestu.

„Do Brightonu,“ odpověděla Sophie a oči jí zazářily.

„Vypravíme se do Říma,“ řekl Wytton.

Pro klid Camilliny duše bylo dobře, že nevyslechla rozhovor obou mužů, když odešli z domu.

„Pěkné mladé dámy, ty slečny Darcyovy,“ začal Layard. „Ovšem slečna Camilla to nemá lehké, zdá se mi.“

Wytton krácel zamyšleně, ale po přítelových slovech zvedl hlavu. „Proč myslíš?“

„S tebou je to těžké, Wyttone. Měl jsi celou dobu oči jen pro Sophii. Slečen Darcyových sis vůbec nevšímal. Příroda neobdařila obě stejně.“

„Ani jedna ani druhá mě ničím neupoutala.“

„Ta mladší má satirický kukuč.“

„Chytré ženy nesnáším.“

„Ale jdi, Wyttone, poslední dobou jsi pořád rozmrzelý. Měl bys požádat svého lékaře, ať ti na to dá prášky.“

„Lektvary ranhojičů! Ne, ne, ty přenechám hypochondrům. Já nic takového nepotřebuju. Náhodou se těším vynikající fyzické pohodě.“

Zato duševně v pohodě nejsi, pomyslel si pan Layard, ale nahlas nic neřekl. I pro vyrovnané muže je zasnoubení náročná doba, na muže to chmurně doléhá, jak si všiml.

„Máme dnes přijít ke Gardinerovým na večeři,“ vykládal dál pan Layard. „Předpokládám, že Sophiiny sestřenky tam budou také. Vyrozuměl jsem, že každá dostane po padesáti tisících.“

„Přijely do Londýna sehnat manžely, předpokládám.“

Pana Layarda přítelova hořká ironie zamrzela. Zavěsil se do něj. „Podívej, kamaráde, zažeň chmury, máš proč být spokojený. Slečna Sophie vypadala dnes večer přenáděrně, jsi šťastný muž. A k tomu ji zdobí ještě devadesátitisícové věno.“

„Ty grobiáne,“ řekl Wytton.

Paní Gardinerová dodržela slib, poslala Camillu s Letitií domů svým kočárem, předtím je však ještě pozvala, aby se k nim později vrátily na večeři. „Pokud vás Fanny může postrádat, a já bych řekla, že může, protože ani takové třesidlo jako ona pro vás nebude pořádat večírky každý den.“

„Dnes rozhodně nic nechystá,“ podotkla Camilla. „Večeří s panem Fitzwilliamem mimo domov na nějakém politickém shromáždění.“

Fanny potěšilo, když se o pozvání dozvěděla, začala však lamentovat, že pro Camillu ještě nemají večerní toaletu. „Letitiino krémové hedvábí už švadlena poslala, a dopadlo to moc pěkně, ale pro tebe, Camillo, není nic ještě hotové, a to je kámen úrazu. Půjčím ti některou ze svých toalet.“

Letitia se hbitě ohradila. „To nejde. Camilla by si neměla vzít na sebe něco tak skvostného jako tvé róby: co se hodí pro vdanou dámu, není pro mladou svobodnou dívku.“

Fanny ji neposlouchala. „Zazvoň na Dawsonovou, Camillo, něco vymyslíme.“

„Můžu si vzít některé z vlastních šatů, Fanny, nejsou snad tak nemožné. Nezapomínej, že jsi menší než já, a zatímco se sukně mohou zkrátit, neslyšela jsem ještě, že by se daly stejně i prodloužit.“

„To je pravda, a jsem v prsou objemnější než ty.“ V té chvíli vešla její komorná. „Dawsonová,“ obrátila se na ni Fanny, „slečna Camilla je pozvaná na večeři ke Gardinerovým a žádnou z jejích večerních toalet ještě nedonesli. Co si počneme? Zajděte za její komornou a prohlédněte šaty, které si přivezla z Derbyshiru, a podívejte se, jestli by některé nešly přizpůsobit podle módy. Pospěšte si, času mnoho nezbývá.“

Fanny je hodná, že si dělá starosti, jak budu vypadat, říkala si Camilla. Byla příliš rozumná, než aby uvěřila, že se v Londýně nadobro znemožní, když projednou přijde na návštěvu v šatech, které zrovna neodpovídají poslední módě, neubránila se však zcela závisti, když spatřila Letitiinu róbu. „Je to jen takové rodinné setkání, nemyslím, že si mých nmoderních šatů někdo zvláště všimne.“

„A to se pleteš,“ oponovala Fanny rázně. „Gardinerovi nejsou tak neuznalí, aby se spokojili s pouhou rodinnou večeří, když do města přibyly slečna Darcyovy. Ne, ne, paní Gardinerová jistě pozvala i nějaké vysoce postavené a zámožné muže, na to se spolehni. V panu Wyttonovi získala výbornou partii pro svou Sophii a druhé dvě dcery také dobře vdala, vlastně moc dobře, když uvážíme, že neměly ani poloviční věno, jaké dostane Sophie. Určitě už něco chystá a přemýšlela o vhodných známostech pro vás dvě, ještě než jste vyjely z Pemberley.“

Letitia se tvářila usouzeně, když se šly nahoru ustrojít. „Fanny to myslí dobře, ale byla bych ráda, kdyby pořád nezačínala o vdavkách. Já žádného manžela nehledám

a papá s mamičkou by si nepřáli, abys ty v Londýně o nějaké vážné seznámení usilovala. Určitě si nedělají starosti, že jsi ještě nepotkala muže, kterého bys mohla milovat, i když je ti už devatenáct. Se mnou je to něco jiného, jak víš, já jsem takového muže znala, zamilovala jsem se, když mi bylo sotva šestnáct, proto v mém případě na tom nezáleží, s kolika žádoucími muži se třeba ještě setkám.“

Camilla se soustředila na přízemnější záležitosti, když viděla, jak šikovně jí Sackree pod vedením Fannyiny komorné přizpůsobila šaty. „Trochu jsem vám posunula pas výš, slečno, jelikož mi Dawsonová říkala, že teď už se pas v pase nenosí, a žádná toaleta se prý neobejde bez karnýrů, tak jsem vám tam našila ještě další řadu krajkových volánů. Koukněte, jak vám to krásně pasuje.“ *Vypadají stejně pěkně jako nové šaty slečny Letitie*, zahuhlala tiše, když rafičila sukni, aby si dobře sedla. „Tady máte saténové střevíčky a pojedete dnes večer jistě kočárem, a ne že byste se brouzdaly blátem?“

„Samozřejmě pojedeme kočárem,“ odpověděla Camilla, zatímco se nakrucovala před vysokým otáčivým zrcadlem. „Děkuji vám, Sackree, a poděkujte za mě také Dawsonové.“

„Vemte si k těm šatům perličky. Do hlubokého výstřihu potřebujete něco na krk. A paní Fitzwilliamová si přeje, abyste zašla do jejího pokoje a vybrala si tam nějaké náramky. Dawsonová říkala, že dneska žádná dáma nevystřčí nikam ani nos, dokud nemá na ruku plno cingrlátek. Paní Darcyová měla pravdu, když vám radila, abyste si vybrala ten bledě zelený odstín, slečno, hodí se vám k pleti. Bledě žlutá nebo růžová by vám tak neslušela.“

Ať si vaše sestra říká, co chce, dodala si k tomu v duchu a odkráčela z místnosti.

Páně Gardinerův kuchař, jistý monsieur Halavant, byl proslulý po celém Londýně co vynikající mistr svého oboru. Přátelé i nepřátelé Gardinerových se nezdráhali a často už zkoušeli ho odlákat, Halavant se však koupit nedal. Pan Gardiner ho kdysi zachránil před vězením, když byl – mylně, namísto někoho jiného – obviněn, že je francouzský špeh, a on od té doby nedal na pana Gardinera dopustit. Navíc ho jeho zaměstnavatel královsky platil a vedl natolik bohatý společenský život, že u něho měl šéfkuchař dost příležitostí blýsknout se svým kulinářským uměním.

Camilla si musela doznat, že první londýnský večírek předčil její očekávání. Byla zvyklá večeret mimo dům na různých sousedních venkovských sídlech, ale tahle společnost se vyznačovala jiným stylem. Rozhovor plynul hbitěji a zahrnoval široký rejstřík témat, k tomu přistupovaly skvělé pokrmy a vína, stříbro a křišťály jiskřící na stole, květiny, armáda livrejovaných sloužících a skvostné hedvábí a šperky dam, až z toho ze všeho přecházel zrak i sluch.

Camillinu pozornost rázem upoutal host usazený opodál po boku paní Gardinerové. Bylo to vysoký, pohledný pán tak kolem pětatřiceti, s příjemnou tváří a vybraným chováním, a měl hladká, tvárná ústa, která svědčila o optimistické povaze. Camilla si pomyslela, že by to byl jistě zajímavější společník než její soused pan Wytton, který odpovídal jednoslabičně, stále upíral oči na Sophii, a když Camilla něco prohodila, pohlédl na ni vždy s mrazivou lhostejností.

Vysoký pán hovořil s paní Gardinerovou, a třebaže to Camilla netušila, vyptával se na ni. „Druhá dcera, pokud vím?“

„Ano, sire Sidney. Nejstarší je Letitia, ta, co sedí támhle a baví se s panem Latouchem.“

„Velmi krásná,“ podotkl chladně. „Mají pět dcer, že?“

„Jsou ještě tři mladší děvčata mimo tyhle dvě.“

„A všechny bohatě vyvěněné. Darcymu štěstí přeje, v Derbyshire jsou dobrá panství. Slyšel jsem, že na jeho půdě objevili slibná nerostná ložiska.“

„Ano, mám ten dojem.“

Obrátil se k ní pobaveně. „Štěstěna není nám ostatním tak nakloněna jako vašemu choti, paní Gardinerová, nemáme jeho zázračný Midasův dotek, a proto se musíme spolehnout na to, co nám vynese naše půda.“

„Midasův dotek! Chraň Pámbu! Zato támhleten pán má opravdu schopnost proměnit všechno, čeho se dotkne, ve zlato.“

Sir Sidney Leigh zabloudil pohledem přes stůl k brunátnému pánovi, který se věnoval dámě po svém boku: podle slov, která bylo možno z jejich rozhovoru zachytit, se bavili o želvách. „Pagoda Portal,“ prohodil. „Jistě, jeden z nejbohatších mužů v Anglii. Ale je také šťastný, paní Gardinerová, co myslíte?“

Paní Gardinerová se zasmála. „Ne, není, protože miluje tu zvláštní ženu, paní Rowanovou, a ona si ho navzdory jeho bohatství nechce vzít.“

„Žena pevného charakteru, když odmítne takový majetek.“

„Má teď po manželově smrti vlastní majetek.“

„Možná si cení víc mužova vzhledu než jeho bohatství. O Portalovi by asi nikdo neřekl, že je to atraktivní muž.“

„Křivdíte mu; má milou tvář a mnohé ženy by soudily, že dobře vypadá.“

„Vedený tím, milá paní Gardinerová, že měří mužův vzhled hloubkou jeho kapes.“

„Což ovšem neplatí pro paní Rowanovou, ta jen prolašuje, že už nikdy nestrčí hlavu do tíživého chomoutu manželství. To říká ona, ne já, sire Sidney, já bych manželství nikdy k tíživému chomoutu nepřipodobnila.“

„Opravdu? Myslím, že mnozí muži takový pocit zakoušejí a ženy mají ještě víc důvodů, proč dospět k poznání, že v manželství nemají ustláno na růžích, ale na loži Prokrustově.“

Paní Gardinerová se zděsila. „Styďte se, sire Sidney, smýšlet tak cynicky.“

„Posaďte mne vedle starší slečny Darcyové, až se sejdeme k čaji. Znáám se dobře s jejím otcem, víte, a ona si o něm jistě ráda popovídá. Vážné mladé dámy vždycky ochotně hovoří o svých otcích. U její sestry nemám dojem, že by se chtěla bavit o otci. Tu přenechám mladším mužům. Zdá se, že si báječně rozumí s panem Layardem, ten se tváří tak nadšeně, jak jsem to u něho ještě nikdy nezaznamenal.“

„Camilla bývá někdy mile zábavná.“

„V tom případě dám moudře přednost vážnější slečně; Bože, chraň mě před zábavnými ženami.“

„Povězte mi,“ zašeptala Camilla panu Layardovi, který jí seděl po boku z druhé strany, „proč se říká panu Portalovi Pagoda Portal? Připadá mi to jako přezdívka dost zvláštní.“

„Nu, ptáte se toho pravého,“ odpověděl. „Pagody, jak víte, jsou zlaté indické mince. Jmenují se tak podle svého tvaru, který připomíná list jerlínu, zvaného též pagoda. Pan Portal se domohl v Indii značného bohatství, a tím si vysloužil onu přezdívku. Koupil si pozemky, vystavěl na nich krásný dům a nazval jej Pagoda – jak vidíte, má smysl pro humor – a zasedl v parlamentu. A kupodivu vystupuje jako radikál! Co tomu říkáte?“

„Není to zvláštní, když bohatý člověk zastává radikální názory?“

„Zvláštní u každého rozumného člověka. Tuším, že přítel Wytton se k radikálním názorům také kloní, protože často mluví o reformě, on sám ale radikalismus popírá.“

„To ráda slyším. Radikálové jsou přece velice nebezpeční, že? Nevývólávají snad stále revolty a nepokoje?“

„U pana Portala jde výhradně o teorii, až k revoltám myslím nezachází. Po večeři vás seznámím, můžete si s ním popovídat o Indii. Ví o té zemi první poslední a pořád o ní bájí, ale vás by to mohlo zajímat. Dámy představa Indie vždycky okouzlí.“

Sloužící sklidili tabuli a servírovali moučník. Když odešli a hovor se znovu rozproudil, usoudila Camilla, že by si mohla troufnout na otázku, aniž ji zaslechne ten, jehož se týká. „Pobýval váš přítel pan Wytton také v Indii?“ zeptala se Layarda. „Paní Gardinerová mi říkala, že hodně cestoval.“

„Ne, v Indii nebyl. Wytton se nejraději toulá po prašných pláních Řecka a Turecka, a od konce války se dvakrát vypravil do Egypta.“

Camilla se usmála. „Do Egypta, jak mu závidím! Ale povězte mi, bývá vždycky tak zachmuřený? Nemá rád společenské události?“

„Nesmíte o něm soudit podle momentální situace. To víte, muži zasnoubení těžce snášejí: začleňují se do nové rodiny, pořád je někdo oprašuje a vynáší, to musí jít na nervy každému.“

„Doufám, že se mračí jen kvůli zasnoubení. Přála bych Sophii stále dobře naladěného manžela.“

„Na ni se přece nemračí, a proč taky? Sophie mu nikdy neodmlouvá a nehádá se s ním a v té půvabné hlavičce se netají jediná myšlenka.“

Camilla se rozesmála. „A tohle že se mu líbí? Možná se po svatbě párkrát dočká netušeného překvapení.“

„Neříkejte mi, že si vezme hotovou saň!“

„Sophie je určitě stejně milá jako každá druhá, ale to víte, my ženy také manželovi pokaždé ve všem neustoupíme.“

Pan Wytton, zaujat smíchem a živou zábavou mezi Camillou a Layardem, se k nim teď obrátil. To bude důsledek jeho cest po Egyptě, pomyslela si Camilla neuctivě, že se tváří stejně hrozivě jako ta slavná Sfinga.

Camille nebylo proti mysli, že později večer náhodou stanula vedle sira Sidneyho, když čekali na čaj. Podotkla cosi o přítomné společnosti, on se nato zdvořile usmál a uklonil, ale vzápětí se omluvil a vzdálil. Po chvíli zahlédla, že se usadil na pohovce vedle Letty a hovoří s ní. Chtělo to jistě důmyslné manévrování z jeho strany, protože Letty svou krásou poutala značnou pozornost.

Možná má Letty pravdu, pomyslela si Camilla, a měla bych si dávat větší pozor na jazyk a dbát na vzorné chování. Byla zvyklá, že fádňí mladíčkové z řad jejích známých od ní s omluvou a vyděšeným výrazem na tváři prchají, ale zamrzela ji skutečnost, že muž jako sir Sidney před ní očividně dává přednost Letty.

Nelitovala se však a netrápila, že zanechala špatný dojem, příliš dlouho, protože za pár minut se objevil pan Portal, vlídný a zjevně naprosto ochotný zůstat jí po boku a bavit ji.

„Pojďte a posaďte se ke mně, slečno Camillo, a povězte mi něco o sobě. Jak se vám líbí v Londýně?“

„Velice,“ odpověděla po pravdě, protože se jí zamlouval pocit svobody, který jí Londýn skýtal. Rodiče sice milovala, teď ale oceňovala rušné velkoměsto, těšilo ji, že se seznamuje s tolika lidmi, objednává si nové módní šaty,

se zájmem poslouchala Fanny, když vykládala o večírcích a plesích, a při tom všem nebyla pod bedlivým dohledem manželů Darcyových.

„Pan Gardiner je váš strýc z matčiny strany, nemám pravdu?“

„Ano, a moje matka si s paní Gardinerovou, která je přibližně stejně stará, odjakživa báječně rozumí. I na nás je moc hodná a byly bychom se uchýlily asi k ní, nebýt toho, že paní Gardinerová minulý rok trochu postonávala. Rodiče tedy usoudili, že by jí to možná v současné době nebylo právě vhod, když ji navíc ještě čeká hodně práce a vzrušení s přípravami Sophiiny nadcházející svatby.“

Camilla by byla mohla dodat, že se s tím smířovala nerada, protože měla Gardinerovy ráda a věděla, že oni mají rádi ji. Rozuměla si lépe s panem Gardinerem než s panem Fitzwilliamem, jehož nikdy ani nenapadlo, že by mladá žena mohla přemýšlet o něčem jiném než o šatech, nápadnících, a jak si zajistit dobrou partii.

A uvědomovala si také, že Fitzwilliamovi mají sice s Gardinerovými mimořádně dobré vztahy a Fanny že si pana Gardinera upřímně váží, zato pan Fitzwilliam jaksi nezapomíná, že velké bohatství pana Gardinera pochází z obchodu, kteroužto spornou okolnost ovšem trochu vyvažuje budoucí Sophiin sňatek se společensky vysoce uznávaným Wyttonem.

Pan Gardiner poté, co se zhostil svých hostitelských povinností, se k nim přidružil. Camilla mu nejdřív pogratovala k Sophiinu zasnoubení a pak se zájmem poslouchala o jeho nedávné cestě do Bombaje, města, které i Pagoda Portal dobře znal.

Muži mají štěstí, že rozhodují o svých životech a mohou se vypravit do Bombaje nebo kam si záměnou, když jim k tomu nechybí prostředky a doma je všechno v pořádku.

Pan Gardiner se zasmál, když mu tohle řekla. „Ne, ne, Camillo, takhle to nesmíš brát. Vždyť co bychom si my muži počali, kdybychom neměli manželky a děti a útulné domovy, kam se můžeme vrátit? Ženy by neměly znevažovat svou úlohu. My muži bychom nedosáhli ničeho bez lásky a podpory našich rodin, na ně spoléháme, to mi věř.“

3

Prkno v podlaze se uvolnilo a zavrzalo pokaždé, když na ně Letitia stoupla.

Camillu drobné příhody provázející každodenní životí obvykle nerozčilovaly. Vrzavé prkno ji nedráždilo, jen si přála, aby Letty tak netrojčila. Kdyby rázně přecházela po pokoji sem a tam, bylo by to snesitelnější než tohle cupitání. Jelikož si Letty dělala starosti, bylo patrně nevyhnutelné, aby se jí znepokojení zrcadlilo v celém těle. Důvody všech úvah a lamentací existovaly však pouze v její hlavě.

Čekaly dnes Georginu s Bellou. Cestou z Worcestershiru se stavily v Oxfordu, kde se měly u přátel navečeřet a přenocovat. Letty stále znovu počítala vzdálenost a časy: znala dopodrobna celou trať a soustředila se na místa, kde by se sestrám nejspíš mohlo přihodit něco zlého.

„Co když onemocněly?“

Camilla vzhledla od knihy, a to nikoliv poprvé. „Kdo onemocněl?“

„Nikdo zatím neonemocněl. Georgina s Bellou by však onemocnět mohly.“

„Jízda v kočáru jim přece neublíží.“

„Jednu z nich by mohla rozbolet hlava nebo se o ni bude pokoušet horečka. Měla jsem dojem, že Bella je nějaká pobledlá, ještě než jsme odjely z Pemberley. Dalo se to čekat, prožívala těžce, že se musí rozloučit s domovem. Na

Londýn se netěší, život ve městě je pro její citlivou dušičku příliš náročný.“

Camilla se opět vrátila ke knize. O Bellu ani o Georginu neměla strach. Prodělaly obvyklé dětské nemoci, měly spalničky a plané neštovice, také se někdy nastydlly a na chvíli jim stoupala teplota, ale všechno zakrátko překonaly a byly naprosto v pořádku: rodinný lékař Darcyových prolašoval, že dělají skvělou reklamu jeho umění. Muselo by je potkat něco mnohem závažnějšího než cesta kočárem a lákavé vyhlídky na pobyt ve městě, aby to ohrozilo jejich zdraví.

Letitia vzala do ruky vyšívání, ale udělala sotva pár stehů, než je znovu odložila. „Počkat, myslím, že slyším kočár.“

„Letty, kočáry slyšíme tady z náměstí každou hodinu kolikrát. Dvojčata tu ještě nemohou být, ledaže by vyjely z Oxfordu před svítáním, a proč by to dělaly?“ Vzhledem k tomu, jak nerady obě brzo vstávají, to nepřicházelo v úvahu.

Lettyiny nesmyslné obavy přerušila panská, která jim přišla sdělit, že se v ranním salonku podává oběd, a Camilla byla proto ušetřena dalšího úsilí sestru chlácholit. Rychle zamířila ke dveřím a Letty ji následovala, ovšem stále přitom pokyvovala hlavou a smutně vzdychala a huhlala cosi o koních, kteří můžou zchromnout nebo se spláshit, kdyby je pokousali ovádi, o únosech, loupežnicích a dalších málo pravděpodobných hrozbách.

Fanny už stála u stolu, celá rozdováděná a zrůžovělá, jak si hrála s dětmi. „Malý Artík má další zoubek, říká chůva, a zlatíčko moje, jistě ho to muselo bolet a ani nezaplakal.“

Camilla byla ráda, že se hovor stočí jinam a Letitia přestane v duchu probírat různé maléry spojené s cestováním, a tak se bavily o dětech, a jak jsou vyspělé a chytré, a co Charlottka včera řekla otci, že se tomu zasmál.

„Vaše sestry tu budou každou chvíli,“ podotkla pak Fanny. „Cesta je unaví a budou si chtít odpočinout. Nechám jim přinést čaj, po dlouhé námaze člověka nic tak neosvěží jako čaj.“

„Jedou dnes jenom z Oxfordu.“

„I to je cesta. Dobrých čtyřicet mil určitě a možná ještě víc. Ne, budou si chtít odpočinout a mít klid. Dnes budeme večeřet sami, docela sami, *en famille*. Tedy pozvali jsme pana Grandvillu z parlamentu a jeho švagrovou paní Rowanovou – ta se vám bude zamlouvat. Víc nás nebude. A ještě sir Sidney Leigh. Navštívil mě dnes dopoledne, když jste se byly projít na náměstí, chápete, a já jsem ho pozvala, aby přišel, pokud si nic jiného už nedomluvil. Je velice bohatý a říká se, že se poohlídí po – Ale na tom nesejde.“

„Bella a Georgina by se měly navečeřet nahoře s Aletheou,“ podotkla Letitia. „Pokud tedy nebudou tak zmožené a otrěsené, že budou chtít rovnou zalehnout.“

Jejich sestry zmožené a otrěsené po cestě kočárem? Ty přece v životě nic dosud nezmohlo a neotřásl jimi. Ve svých sedmnácti letech jsou veselé, frivolní, spokojené, svěhlavé a mají sklon pomíjet všechno, co nedopovídá jejich způsobu myšlení. Jak dospěla Letty ke své představě křehkých dívčích bytostí? A navíc opravdu věří, že obě mladé dámy spokojeně povečeří s vychovatelkou a Aletheou nahoře, když mohou zasednout ve společnosti dole v jídelně?

„Jelikož budeme jen sami mezi sebou, myslela jsem, že by se k nám Alethea mohla připojit,“ řekla Fanny. „Cvičila jsi tady na klavíru, Camillo; obdivovala jsem tvé umění, a tak bys nám mohla dnes zahrát. A Alethea kouzelně zpívá, slyšela jsem ji, trylkuje tam nahoře jako kanárek.“

„Ráda zahraju, když si to přeješ,“ řekla Camilla. „Alethea není sice vždycky ochotná zpívat ve společnosti, ale tentokrát možná vyhoví.“

„Škoda že z Pemberley ještě nedoručili Bellinu harfu. Kdyby ji Georgina doprovázela, vytvořily by rozkošný obrázek, jedna tak tmavá a druhá tak neuvěřitelně plavá. Pokud vyrostly z té baculatosti, u dětí docela běžné, vsadím se, že jsou z nich velice půvabné mladé slečny.“

„Můžeš to posoudit sama,“ řekla Camilla, která zachytila zvuky zastavujícího kočáru. „Jsou tady!“

Domovní dveře se rozletěly. Na ulici před domem vypukl zmatek, lokaj vyběhl, aby se ujal koní, kočí a sluha se dohadovali o cestě a nadávali na londýnské ulice, kolemjdoucí se zastavovali, aby se vynadávali na přepychovou ekvipáž, sloužící se vyhrnuli po schodech, aby se ujali krabic a odvázáli kufry.

Uvnitř se vstupní hala rozezvučela halasem vzrušeného vítání. Alethea visela na zábradlí nahoře na schodišti a přispívala k rámusu tím, že svým mocným hlasem volala dolů, zatímco Letitia dávala slyšitelně průchod radostné úlevě, že sestry dospěly do Londýna s nepolámanýma rukama a nohama, ani hlavy nemají rozbité, takže není třeba okamžitě poslat pro apatykáře či lékaře.

V chumlu dívek a služebných a krabic na klobouky Camilla zahlédla cizího mladého muže s pěknou byronsky kučeravou hlavou, který tam stál, v náručí rozladěného, uštěkaného malého mopslíka. Zdálo se, že se vším tím rozruchem dobře baví, a přitom zůstává nad věcí.

„Georgino, Georgino, kdo to s vámi přišel?“ zvolala.

Georgina se vymanila Letty z náruče a ohlédla se. „Propána! Mopslíku, na tebe jsem docela zapomněla, vidíš, ty zlatíčko moje?“ Vrhla se k mladému muži, vytrhla mu psíka, který hlasitě protestoval. „Není kouzelný? Jejich fenka nedávno vrhla štěňata a my jsme si jedno vyprosily a přivezly je. Říkaly jsme si, že by si tetinka Fanny takového mopslíka určitě přála!“

Strčila zmítající se rozhořčený uzlíček Fanny do náruče, kde se psík uvelebil, sípal a lapal po dechu a občas jí olízl špičku nosu.

„I propána,“ poznamenala Fanny konsternovaně, ale novina se už mezitím rozšířila, dvě starší děti příběhly, tahaly matku za sukni a prosily, aby si směly mopslíka pochovat.

„Postarám se o psíka,“ řekla komorná Dawsonová, která se tu také zničehonic objevila. Vzala si štěně, jež rázem ztichlo. „Budete si přát odvést mladé dámy dovnitř.“

Fanny se upamatovala, co se sluší, políbila neteře, řekla jim, že je s upřímnou radostí vítá, prohlásila, že by je sotva poznala, jak vyrostly do krásy, a zadívala se na mladého muže, který se tvářil, jako by se rád už odporoučel. „Georgino, Isabello, kdo je ten pán?“

Dvojčata se rozhlédla, jako by mezi zavazadly hledala dalšího mopslíka. „Ale to je jenom pan Roper,“ řekla Isabella.

Camilla sestry viděla opravdu ráda, ačkoliv vždycky pozapomněla, když s nimi nebyla, jaký rozruch dokážou způsobit, kdekoliv se objeví. Nešlo o to, že by nepříjemně hlaholily nebo že by se překotně a nemotorně pohybovaly. Bella tíhla k vláčným vzrušeným gestům, jaké se hodily k jejímu stříbřitě plavému křehkému zjevu, a ani Georgina s lesklými havraními vlasy a dramatickým zevnějškem se nechovala nespoutaně, ovšem ovzduší jako by se nabilo elektřinou, kdykoliv byly v místnosti spolu.

„Ty jejich oči!“ podotkla Fanny stranou k Letitii. „Jedna je andělsky plavá, druhá tak snědá, a obě mají ty veliké fialkové oči. Bože, jak jim jejich oči závidím. Pánové z nich budou šílet, ty rozhodně udělají dojem.“

„Jsi hodná, že to říkáš,“ opáčila znepokojená Letitia. „Nezapomínej ale, Fanny, že se budou zdržovat v dětském pokoji, o nějakých pánech nemůže tedy být ani řeči.“

Dva páry fialkových očí se na ni vyčítavě upřely. „Letty, přece bys nebyla tak nepřející?“

„Jestli se nikam nepodíváme teď, když jsme v Londýně, kdoví, kdy se nám k tomu znovu naskytne příležitost?“

„Chystáme se zhlédnout všechna divadla a protančit každou noc.“

„Protančit! Žádné plesy nebudou. Nebyly jste ještě uvedeny do společnosti. Já nejsem provdaná a Camilla také ne.“

„Taková nespravedlnost!“ Georgina se obrátila k Fanny o pomoc. „Že se vám to také jeví nespravedlivé, vidíte, tetinko? Je nám sedmnáct a některé naše stejně staré přítelkyně jsou už rok nebo i déle vdané.“

„Jestli se nebudete chovat způsobně, rovnou o tom dopíši papá,“ prohlásila Letitia.

Belle poklesly koutky úst a Georgina upřela na nejstarší sestru urputný pohled.

Camilla věděla předem, kdo z toho střetnutí vyjde vítězně. Úctyhodný papá je daleko, a tak si dvojčata určitě prosadí svou – Fanny se jim zřejmě už podařilo okouzlit. Zato Letty bude čím dál tím protivnější, bude je hubovat a nabádat, dvojčata jí budou vzdorovat a celá domácnost bude vzhůru nohama.

„A tak vás tu máme a všech pět sester je zase pěkně pohromadě,“ trousila Fanny slova do mrazivého ticha. „Vím, jak na sobě visíte, a bude vám spolu dobře.“

Myslela to Fanny vážně, když říkala, že seznámí Letty s nějakým fešným husarem, který by ji utěšil? Za dané situace by se všem ulevilo, kdyby své zájmy a city soustředila novým směrem. Ovšem kdyby se tu objevil urostlý důstojník od kavalérie v červeném kabátě, velmi pravděpodobně by se ho zmocnila Bella nebo Georgina.

Camilla se sice sama kochala pocitem svobody bez rodičovského dohledu, ale v této chvíli zalitovala, že jsou

rodiče pryč, a neuměla si představit, jak bez nich Georginu a Bellu zvládnou. Jsou sotva pár dní mimo rodinu, a už se pod dojmem větší volnosti obě nějak změnily. Papá se neměl vydat na cesty v této době a mamička s ním; to je z toho, že na sobě tolik lpí a že papá bere povinnost neskonale vážně. A mají být pryč tak dlouho!

Před nějakou dobou by dvojčata ještě dlela s vychovatelkou v dětském pokoji. A za dva za tři roky by byly obě bezpečně provdané a rodina by za ně už nenesla odpovědnost. Teď však jsou zde: hezké, lehkovážné a hotové chopit se kdejakého bláznivého nápadu.

Letty, která neměla v povaze ani špetku porozumění pro bláznivé nápady, to nebere na vědomí a věří, že pevná ruka – její pevná ruka – stačí udržet sestry v mezích přijatelného chování. Camilla však nepodceňovala možné nástrahy, jimž se Bella s Georginou při svém temperamentu dost možná nevyhnou, zvlášť když jejich temperament provází nesporný půvab a šarm.

Bella se na ni zářivě usmála. „Proč se tváříš tak vážně, Camillo? Nejsi ráda, že nás tu máš?“ Přiběhla k ní a objala ji kolem pasu. „My máme takovou radost, že se s tebou setkáváme a že budeme zase všechny spolu, viď, Georgie? Je to báječné, že jsme v Londýně. Byla jsi někdy v Oxfordu, Camillo? Je to úžasné město, představ si, že tam jsou ulice plné mladých mužů. Tedy většinou jsou to ještě chlapci, ale viděly jsme tam i některé přitažlivé tváře a pak, bylo jich tolik! To si ani neumíš představit, jaký je to pohled!“

Camilla si to hravě představit uměla. Sestru s láskou objala, ale řekla jí: „Musíte se tu vzorně chovat, ty i Georgina, protože nechcete vypadat jako venkovské husičky, které poprvé zavítaly do města. Tak třeba mladé dámy ve společnosti neplýtávají chválou na pány.“

„Kážeš jako stará panna, a to je ti teprve devatenáct,“ ozvala se Georgina.

„Pověz, co tu dělá pan Roper,“ vybídla ji tiše Camilla.

„Páni, na něho jsme v tom vzrušení dočista zapomněly. Přijel do Oxfordu zařídit něco s mladším bratrem, který studuje na Magdalenině koleji nebo tak někde, a my jsme mu nabídly, ať se s námi svezde do Londýna. Přišel s takovou novinou, a jak koukám, vy jste ještě nic neslyšely, protože jinak by Letty nebyla tak klidná, a vážně z toho budete celé pryč, takže radši si předem nech přinést čichací soli.“

„Ať jim to poví, ať jim pan Roper všechno vypoví,“ zvolala Bella. „Týká se to někoho, koho všechny známe. Týká se to Toma, Toma Busbyho, Lettyina Toma, protože, chápete, pan Roper s ním chodil do školy ve Westminsteru a moc dobře ho zná.“

„Ve Winchesteru, přesně řečeno,“ poopravil ji pan Roper.

„To je jedno,“ řekla Bella. „Může vám něco zajímavého sdělit, přísahám, že tomu ani nebudete chtít věřit. Před čtrnácti dny, kdy byl –“

„Ne, ne,“ přerušila ji Georgina. „Pan Roper ať to poví sám, protože zná všechny podrobnosti. My samy jsme hrozně vyjekly, když nám to vyprávěl, a pak jsme se rozesmály, a smály jsme se a smály, protože je to tak podivuhodné.“

Pan Roper se zatahal za nákrčník a odkašlal si. „Bylo to takhle,“ začal.

4

Letty vykřikla, že to muselo být slyšet až na sousedním náměstí, a propadla cílevědomě propracované hysterii. Camilla, Fanny a Dawsonová jí marně domlouvaly, aby se uklidnila, a jejich snahám nikterak nenapomáhala dvojčata, která rozhlašovala, jaká je to ironie, když se uváží, že Letty nepřipouští nevěru v lásce, a z Toma že si budou pěkně utahovat, až se s ním sejdou, ten z toho bude celý vyjukaný, určitě se přece v Londýně ukáže, no ne?

Dawsonová se tvářila přísně, protože její paní sice byla dost lehkovážná, ale tahle slečna to přehání. Dáma přece nemůže takto podléhat citům!

Camilla si všimla, že Dawsonová kouká po váze s květinami: kdyby na Letty vychrstla nazelenalou vodu s vlhkými lístky, možná by jí to vzpamatovalo, ale působilo by to trapně a také by jí to zničilo nové šaty, které si ráno vzala poprvé na sebe. Přistoupila tedy k sestře a vytála jí řádný políček. Úpění vyústilo v škytnutí, Lettyiny usazené oči pozbyly tragického výrazu a vystřídal je hněv. Přitiskla si rozechvělou ruku ke tváři a vrhla rozhořčený pohled na sestru.

„Promiň, že jsem tě uhodila,“ řekla Camilla, ale zvláště kajícíně to neznělo, „jenže ty ses už přiváděla do takového stavu, že jsi ubohou Fanny pořádně vylekala.“

Ubohá Fanny, když teď randál a zmatek utichl, začala jednat. Zbavila se dvojčat, nakázala, ať je některá služebná

uvede do jejich pokoje. Pak se obrátila k zděšenému panu Roperovi, který bledý jako křída se nenápadně sunul ke dveřím, a řekla, že by se raději měl rozloučit.

„Zajisté, madam. Velice se vám omlouvám. Neměl jsem tušení – věděl jsem sice, že Tom – že zde byl nějaký předchozí závazek – ale ve snu by mě nenapadlo, že se to týká slečny Darcyové! A její se sestry se tím případem tak bavily, ani slůvkem se nezmínily; taková bezcitnost, to je k neuvěření.“

„A buďte prosím od té dobroty a nevyprávějte přátelům, čeho jste tu byl svědkem,“ požádala ho Fanny. „Chápu, že rád společnost zajímavou historikou pobavíte, jelikož ale v tomto případě jde o dámu, bylo by lépe, kdybyste o všem pomlčel.“

Pan Roper s četnými omluvami a přísliby vycouval ze dveří, uvedl jen, že se ještě zastaví, aby se poptal, jak se mladé dámě daří, a zapřísahal se, že mu ani slůvko o tom, co se stalo, nepřejde přes rty.

„Tedy ne že by na tom záleželo,“ podotkla Fanny poté, co Dawsonová odvedla vyčerpanou Letty, předem podrobně instruována ohledně čichacích solí, thé a nahřáté cihle u nohou. „Tak nebo tak se to do večera rozkřikne po celém Londýně a hned se vyrojí zvěsti, že Letty žalem skonala nebo že její bratr vyzval toho či onoho na souboj a tvůj otec se nepochybně co nejrychleji vrátí z Cařihradu s bičem v ruce.“

Camilla věděla, že Fanny má bohužel pravdu. „Alespoň to bude ještě chvíli trvat, než ta zpráva dostihne rodiče, když jsou tak daleko. Neměla bych jim napsat, co se opravdu stalo?“

Fanny ráda její návrh přijala. Ulevilo se jí, že novinu nemusí sdělit manželům Darcyovým sama. „Udělej to hned, prosím tě. Bude lépe, když zvědí čistou pravdu, než

aby k nim do Turecka dolehly nějaké podivné překroucené fámy a vyděsily je.“

„Pan Fitzwilliam mi nepochybně poradí, jak jim mohu dopis co nejrychleji doručit.“

„To rád učiní, a ty už budeš vědět, co jim sdělit. Nechtěla bych si tvého otce rozhněvat.“

Pan Roper jim oznámil novinu vskutku mimořádnou a objasnit situaci rodičům nebude snadné. „Je vůbec možné, že mladý muž pozbude povědomost o tom, kdo je, a přitom je dostatečně při smyslech, aby se oženil? A nejen v důsledku milostného vzplanutí k dceři paní bytné nebo nějaké holčičky z ulice, ale pojme za choť urozenou mladou dámu? Je to celé velmi zvláštní.“

„Dawsonová poslala pro doktora Molloye, našeho rodného lékaře, a až se na Letty podívá a předepíše jí něco na uklidnění, můžeme se ho zeptat, co soudí o takovém případě. Mě osobně nepřekvapuje, že mužský může mít hlavu skoro napadrť, a ostatní tělesné dispozice zůstanou nepoškozeny – u mužů to zhusta tak bývá. A dcera hraběte de Broise je zřejmě půvabné stvořeníčko, jak říká pan Roper, a ten, jak mi připadá, má pro ženskou krásu smysl.“

Fanny zazvonila, udělila pokyny ohledně očekávaného doktora Molloye a vyžádala si pro sebe a Camillu sklenici vína. „Abychom si uklidnily nervy po tom otřesu, holčičko zlatá. Trocha vína ti udělá dobře.“

Zatímco se Fanny uvelebila na pohovce a jala se roztržiti listovat stránkami *Morning Post*, usedla Camilla k psacímu stolku a chopila se svého úkolu. Čím dřív tenhle dopis napíše a vypraví do světa, tím lépe. Vyzkoušela pera tam připravená, položila před sebe list papíru, smočila brko v inkoustu a začala psát.

Nejdražší papá a mamá!

Zprvu to šlo lehce, vyptala se na cestu, na její časový průběh, kde všude se zdrželi a co viděli. Poté jim sdělila, že už se usadily na Aubryově náměstí, kde je Fitzwilliamovi vlídně přijali, a jaké potěšení nacházejí v nových šatech, dobře zásobených knihovnách a nových přátelích, s nimiž se denně seznamují. Gardinerovi se těší dobrému zdraví, dodala Camilla ještě, a mají hodně práce s přípravami nadcházející Sophiiny svatby.

Poté se zakousla do konce brka, neboť dospěla k jádru dopisu, vyhlédla z okna, aby se inspirovala, nijak jí to nepomohlo, a vrátila se tedy k psaní.

Bella s Georginou dnes přijely do Londýna v nejrůžovější náladě a v doprovodu příjemného mladého muže, jistého pana Ropera, který byl také hostem u Downingových v Oxfordu – je z jejich přibuzenstva, pokud vím. A ten nám sdělil neuvěřitelnou novinu, která uvrhla Letty do stavu značného duševního rozrušení, jak pochopíte, až zvíte, že Tom Busby – náš soused Tom Busby z Derbyshiru – není vůbec po smrti, ale žije v Belgii, kde se oženil se starší dcerou hraběte de Broise. Pomyslíte si možná, že je to jen zlomyslná pomluva, ale tak to opravdu není. Pan Roper chodil s Tomem do školy a dobře ho zná. Pobýval před čtrnácti dny v Bruselu, a když procházel po Grande Place, zahlédl Toma živého a zdravého, a do něj byla zavěšena půvabná mladá žena. Pan Roper se k němu okamžitě hlásil, to si umíte představit, oslovil ho jménem a dával najevo značné překvapení. Tom ho zprvu vůbec nepoznal, ale když pan Roper opakoval jeho jméno a připomínal se mu jako spolužák, a co všechno spolu zažili, jako by mu něco z jejich kamarádství ve vzpomínkách vytanulo.

V tomto okamžiku jeho vyprávění Letty poprvé chabě vykřikla – „Jaká žena do něj zavěšena?“ – a sklesla na sofa.

Všichni tři se poté odebrali do blízké kavárny, Tom, jak nám vylíčil pan Roper, značně rozrušený a dáma zřejmě také překvapena nečekaným setkáním. Tom se vůbec nepamatoval na svůj život v Anglii ani na službu v armádě, jen si matně vybavoval nějaké střelení. Probral se z mdlob opuštěný v lese, na hlavě měl hroznou ránu a nemohl si vzpomenout, kdo je a proč tam leží jen tak v košili. Bloudil delší dobu lesem, až nakonec dospěl k domu toho hraběte, kde usoudili, že ho přepadli loupežníci, a v domnění, že ho zabili, od něj odešli. Toma přepadla horkost a po řadu týdnů setrval na hranici světa vezdejšího a toho příštího, během kteréžto doby se odbyla vítězná bitva u Waterloo a jeho jméno se dostalo na seznam padlých.

Hrabě poznal, že je gentleman, podle jeho mluvy a kvality toho, co měl ještě na sobě, a mlhavých dojmů ze života ve škole a doma. Tom si ale nemohl vybavit, jak se jmenuje, ani kde se narodil a kde žije jeho rodina.

Camilla už slyšela, že rány do hlavy mohou člověku narušit paměť. Pády při lovu někdy tak zapůsobí, když přinesou lovce domů na nosítkách a on vůbec netuší, co se s ním od snídaně dělo. Ovšem v takovém případě zraněný zpravidla ví, kdo je, a i po vážném otřesu mozku se mu paměť pozvolna vrací. Tři roky je dlouhá doba! Bylo by možné, že Tom zhoř zapomněl na rodinu, přátele a domov? Že si nevpomene na dětství a dobu strávenou v armádě? Propána, vždyť mohl být už ženatý; když si neuvědomoval, že je zasnoubený, mohla se mu z paměti vytratit i svatba! Manželka, děti... Hrabě a jeho rodina tohle přece museli vzít v úvahu a přinejmenším se snažit něco vypátrat.

Camilla zaslechla z chodby hlasy a lokaj ohlásil doktora Molloye. Byl to štíhlý prošeďivý pán s pronikavýma

očima. Slečna Darcyová, sdělil jim, nyní odpočívá a brzy by se měla vzpamatovat a uklidnit. Snad by mu dámy mohly objasnit, co způsobilo nervové selhání: vyrozuměl, že dostala jakousi špatnou zprávu, ale pacientka sama o tom nechtěla hovořit.

Fanny mu barvitě vylíčila, co se přihodilo, načež lékař stiskl rty a tvářil se vážně. Domnívá se madam, že slečna Darcyová tíhne k přecitlivělosti? Á, tato mladá dáma je její sestra, může mu tedy nejlépe sdělit, jak to je.

Camilla zaváhala. Letty se rozhodně poddává zbytečným obavám a nerozumným představám, ale že by byla přecitlivělá, to by o ní neřekla. Poslouchala pak se vzrůstajícím obdivem doktora Molloye, jenž obratnými otázkami jí kladenými sestavoval spolehlivý obraz sestřiny povahy a jejího způsobu uvažování.

Při svém prvotním dojmu se nemýlil. Je potřeba slečnu pozorovat, jelikož rozrušení tohoto druhu by mohlo zasáhnout i tělo; mysl a tělo, jak je známo, jsou bytostně propojeny, a to zvláště v případě mladých dam. A pokud tak smí poznamenat, zde události ranily její sebevědomí; prospělo by jí, kdyby jí napomohly, aby se svým trápením příliš nezaobírala a soustředila se na něco jiného. Pustil jí trochu žilou, dal jí prášek a časem by jí prospěla sklenka červeného vína. Na zítra by doporučil mírnou tělesnou činnost, kdyby se třeba vydala se sestrou na procházku do parku, osvěžila by se na duchu.

Camilla mu poděkovala. Letty podle jejího názoru – který si ovšem nechala pro sebe – trpí pro svou povahu. Nesnáší, když se jí zmaří vlastní záměr, anebo musí změnit, na čem se ustanovila. „Je to pozoruhodná událost,“ řekla Camilla, „a vy, pane doktore, máte jistě s podobnými případy značné zkušenosti – je opravdu možné, aby ztráta paměti trvala tak dlouho?“

Přišel doktor Molloy, Fannyin lékař, a ujistil nás, že se Letty brzy zotaví. Vyptávala jsem se ho na Tomův případ a on odpověděl, že takový sled událostí nelze vyloučit a že rána do hlavy někdy člověka poznamená i navždy. Zde však můžeme doufat, když se pacient setká se svou rodinou a opět spatří z minulosti mu známá místa, že se mu paměť oživí. Doktor Molloy pravil, že k tomu často dojde.

Vrátím se ale k Tomovu životu v Belgii: setrval řadu měsíců v té rodině a všichni si ho oblíbili. Pan Roper nám sdělil, že Tom a ta dáma, dcera hraběte, se vyjadřovali o svém vzájemném vztahu zdrženlivě, sám však získal dojem, že hrabě sice k Tomovi přilnul, avšak nijak se mu nezamlouvalo, aby se jeho dcera provdala za muže beze jména, bez minulosti a bez rodiny. Každopádně jsou však svoji.

Zde se Camilla zarazila, neboť nechtěl vypisovat, jak zoufale Letty zaúpěla, když slyšela o jejich sňatku.

„Že se vzali? Ne, ne, to je vyloučeno! Vy darebáku, vymýšlíte si tuhle odpornou historii, abyste mě mučil, navedly vás k tomu sestry, není to pravda, ani slůvko z toho není pravda.“

Bella s Georginou se proti takovému obvinění rázně ohradily, jejich hlasy stoupaly spolu s Lettyiným v crescendo obviňování a obhajoby, až Letty zabořila tvář do kapesníku a jala se dlouze a hlasitě vzlykat.

Na Letty tyto zprávy hluboce zapůsobily, jak si jistě umíte představit. Samy jsme to zprvu pokládaly za málo pravděpodobné, zdálo se nám sotva možné, aby za tři roky Toma nikdo nepoznal, ale dostal se prý málokdy do Bruselu, říkal pan Roper, a jelikož neměl uniformu a ustrojený byl po belgicku, mohl být nepochybně pokládán za místního rodáka. Má ovšem ty nápadně rudé vlasy, ty také upoutaly pozornost pana Ropera.

Chápu, že vám to bude připadat jako neuvěřitelný příběh, ale všechno nasvědčuje tomu, že se to popravdě tak událo, a musíme brát v úvahu, jaké štěstí zázračný synův návrat přinese Tomovým rodičům a všem jeho příbuzným.

„Koukám, že ses rozepsala do fantastické šířky a délky,“ vzhledla Fanny od novin.

Camilla se narovnala na židli a přehlédla archy papíru před sebou. „Chci jim toho povědět dost, abych vyvrátila jakékoli nesmyslné zvěsti, které k nim třeba dolehly, ale nemyslím, že bych se musela šířit o tom, jak Letty vyváděla, když slyšela o Tomově zmrtvýchvstání a sňatku.“

„Proboha, o tom se nezmiňuj! Mně se to také nezdá nutné, protože co by v té věci mohli ve Vídni, v Cařihradu nebo kde právě teď jsou udělat? Sama se děším, jak se bude o její jméno kdekdo otírat v klubech a kavárnách, protože Tom Busby ji zesměšnil, to se nedá popřít, i když to neučinil úmyslně. Jen bych si přála, aby Letty předtím tak procítěně nestavěla na odiv své neštěstí a žal. Předvádět oddanost snoubenci až za hrob a pak se tu dotyčný objeví s jinou jako svou manželkou, to vypadá komicky a všichni si na tom smlsnou.“

„Vidíš to dost černě. Kolik lidí v Londýně ví, že chtěla zůstat věrná Tomově památce? Jsme tu cizí, koho by to zajímalo?“

Fanny zavrtěla hlavou. „Ne, tím se neutěšuj,“ prohlásila s rozhodností. „Pocházíte z vážené rodiny, tvůj otec i matka se pohybují v nejvyšších kruzích. Letty je vnučka a neteř hraběte a navíc bohatá nevěsta. U vás na venkově se o tom bude hodně mluvit, tam si na to zasnoubení budou pamatovat, a jak Letty chtěla zůstat věrná jeho památce. Není moudré stavět na odiv vřelé city, mladá dáma, a zvláště svobodná mladá dáma by si na tohle měla

dávat pozor. Je mi jí upřímně líto, ale také vím, jak rádi se lidé na něčí účet baví.“

„Jiní ale uznají, že má proč se trápit,“ podotkla Camilla, ačkoliv dobře tušila, že zkušená Fanny situaci odhaduje správně.

„Většina to bude přinejmenším pokládat za náramnou historku, to mi věř, a zlomyslné klepy budou kolovat dlouho. Propána, jak já vám zjednám přístup do Almacksu, když se tahle záležitost bude všude probírat?“

„Almacks mi může být ukradený,“ odsekla Camilla. „Na tom snad proboha nezáleží.“

„Záleží, a hodně; tady jsi v Londýně a dobrá pověst je nad zlato.“

5

Lampář už kráčel rozšafně Svatojakubskou ulicí a rozžíhal plynové lampy, aby prosvětлил houstnoucí soumrak. Pánové směřovali do různých klubů, aby tam v podvečer chvíli pobyli, než se vydají za svými společenskými nebo milostnými záměry.

Snipe Woodhead, jako vždy elegantní, svižně vyběhl do schodů Loveckého klubu a spěchal pozdravit se s přáteli, uklonit známým a zvědět, co je nového.

Hluboce zabořený v kožené klubovce v rohu vstupní haly seděl pan Wytton, skryt za rozloženými novinami, a spíš poslouchal, než četl. Snipovy klípky slibovaly lepší rozptýlení než článek o ženě zatčené mezi pouličními lupiči, a Wytton byl zvědav, s čím ten chlapík asi dneska přijde. Poslední dobou se neprovalily žádné velké skandály, nekolovaly náznaky, že by tenhle vévoda měl techtle mechtle s tamtou komteskou, nekonaly se útoky na banky, nic nehrozilo na londýnské burze a žádné selské bouře na venkově nezapříčinily, že by členové vrtěli hlavami a tvářili se starostlivě.

Historika o zázračném návratu Toma Busbyho do světa živých tudíž vzbudila u přítomných značný zájem.

Znal jsem Busbyho? pomyslel si Wytton. Určitě je tu nějaká spojitost se Sophiinými sestřenkami, těmi děvčaty Darcyových.

Pánové se dychtivě dožadovali zpráv.

„Busby? Tom Busby? Je naším členem?“

„Jistý sir Robert Busby patří do Brooksova klubu. Mimoměstský člen, jeden z těch venkovských vrchnostpánů.“

„Sir Robert je otec toho mladíka. Derbyshirský rod, Busbyho sídlo leží někde v Derbyshiru, pokud vím.“ Snipe Woodhead měl dokonalý přehled o všech urozených rodech. „Slušné panství, vynáší tři nebo čtyři tisíce ročně. Jediný syn padl u Waterloo.“

„Jenomže o toho právě jde, Snipe,“ zvolal podsaditý mladý muž s veselým kulatým obličejem a podobně klenutým obočím. „Ukázalo se, že vůbec nepadl. Mladý Roper ho potkal v Bruselu, živého a zdravého. A ženatého, vzal si dceru nějakého cizince!“

Na Ramptona bylo spolehnutí, že bude informován.

Vyzábělý pán, člen, jehož znal Wytton pouze od vidění, se zachechtal. „To se říká, Ramptone, a pana otce tím nijak nepotěší, to mi věř. Nebyl ale zasnoubený? Dobře si vzpomínám, že jsem před časem viděl oznámení v *Gazette*. S Darcyovou, jednou z dcer Fitzwilliama Darcyho, a bývala by to pro Busbyho skvělá partie, ta děvčata mají každá věnem čtyřicet nebo padesát tisíc!“

Takže tu nějaká spojitost je, paměť ho neklamala.

Chvíli panovalo ticho, zatímco přítomní v duchu počítali, kolik by taková suma vynesla ročně, kdyby se investovala na pětiprocentní úrok.

„Říkejte si, co chcete, ale já bych Darcyho za tchána nechtěl,“ řekl Snipe Woodhead. „Je to hrozný pedant, ujišťuju vás, člověk by se musel držet zpátky, žádné roztomilé potěšení bokem, kdepak!“

Postarší člen nesouhlasil. „Ano, umí být přísný a povznesený, ale já ho pamatuji, když se poprvé objevil v Londýně, čerstvě z Cambridge, a tenkrát se ochotně vyřadil s ostatními.“

„Jenomže to byl mladý a svobodný,“ zazněl další hlas.

Wytton odsunul noviny stranou, aby měl lepší přehled. Nepotřeboval zachovávat diskrétní anonymitu, nikdo si ho stejně nevšímal. Ano, poznal jsem ho, pomyslel si. Aloysius Harvey: kdypak se ten vrátil do Anglie?

„Svobodný jednadvacetiletý mladík je docela jiný člověk než ženatý pán s dcerami: je s podivem, jak dcery vstíjí otcům smysl pro mravnost.“

Typická Harveyho promluva, sám má tři nezdárné dcery.

Poměnší černovlasý pán vojenského vzezření – není to plukovník Pusey? – sledoval hovor s nesporným zájmem. „Kolik dcer Darcy má?“

„Čtyři nebo pět,“ odpověděl Harvey. „Všechny už dospělé, a pokud vím, má i chlapce, ale ti jsou mladší. Všechny slečny Darcyovy jsou právě v Londýně, pobývají u Fitzwilliamových, svých příbuzných, protože rodiče jsou v cizině. V Cařihradu, jak je známo.“

„Jsou hezké?“ vyzvídá Pusey.

„Já je neznám. Můžete se zeptat Wyttona, jestli sem dnes večer zajde, ten je zasnoubený s jejich sestřenkou.“

„Cože, jeho bohatá nevěsta je Darcyová? To snad ne, já myslel, že je to nějaká kupecká slečinka.“

Bohatá nevěsta, to tak! Wytton se naježil. Kupecká slečinka! Nezamlouvalo se mu, že někdo Sophii takhle charakterizuje. Oni na ni hledí jako na předmět, na *res*. On na ni hleděl jako na bytost plnou života, vzácně okouzlující. Okouzlující tím, co u jiných žen postrádal. Půvabná tvářička, štíhlá postava a nevinné koketování, to je jeho. Mámivé krásky s andělskou tváří a duší kurtizány, to není nic pro něj, s fascinujícími ženami provždy skončil.

„Nevěřil jsem, že se Wyttonovi podaří uniknout spárům paní B.“

„Unikl jí, anebo ona jemu?“ nadhodil Harvey. „Slyšel jsem, že se utěšila v náručí George Warrena. Má pěkné nožky.“

Za tohle sklidil všeobecný smích a Wytton dotčeně poposedl. Harvey by zasloužil za takové nactiutrhačné řeči.

„Wytton si bude brát slečnu Sophii Gardinerovou,“ řekl Snipe. „A Gardinerovi jsou spřízněni s paní Darcyovou.“

„Čtyřicet nebo padesát tisíc, říkáte? A nejstarší nosí smutek za mladého Busbyho, což, Harvey?“

Harvey se zasmál. „Ten odloží, když teď vstal z mrtvých.“

„Předpokládám, že je lady Fanny bude brát s sebou do společnosti,“ podotkl lord Rampton nadějným tónem.

Samozřejmě, Rampton, známý hráč, jeví zájem. Všichni jeho přátelé vědí, že se rozhlíží po vhodné nevěstě.

„Mám dojem, že dnes večerí u Fitzwilliamových Grandville,“ řekl Snipe Woodhead. „Můžeme se ho na ty slečny zeptat, jestli přijde zítra do klubu.“

„Ten nám bude málo platný,“ tvrdil Rampton. „Chlap je uzavřený jak škeble, to ho naučila armáda. Z něj nic nevypáčíte. Myslím, že navštívím lady F. sám; taková dopolední návštěva je docela *comme il faut*. Třeba mladé dámy zahlédnu. Čtyři nebo pět, říkáte? Člověk sotva může doufat, že jsou to krasavice, ale s takovým věnem na tom vlastně ani tak moc nezáleží.“

„Sestra je potkala v Hookhamově knihovně,“ oznámil Harvey. „Říkala mi, že nejstarší slečna Darcyová je mimořádně krásná. Mladší sestra se jí nemůže rovnat, ačkoliv je také docela přijatelného zjevu.“

Harveyho sestra, vzpomněl si Wytton, taková unylá blondýna; ne, ta by pro jinou světlovlásku neměla pochopení. Tedy ne že by druhá slečna Darcyová byla nápadně plavá. Její vzhled ho zvláště nezaujal, zcela ji zastínila jeho Sophie, ale do jisté míry jsou si podobné. Sophiiny

oči mají ovšem světlejší šedou barvu a vřelý pohled, není v nich ani špetka toho neženského pobavení, jaké zpozoroval ve výrazných očích její sestřenky.

Camilla, aniž tušila, že je spolu se sestrami středem pozornosti, se snažila přivést Letty k rozumu.

„Něhyplné city jsou ti cizí,“ štkala Letty do vlhkého kapesníku. „Nevíš, co je to láska, ani jak bolí zrada.“

Pohár Camilliny trpělivosti přetékal. „Prokristapána, Letty, neviděla jsi Toma tři roky. Není to, jako by tě zradil včera – tedy pokud se vůbec dá říci, že tě zradil,“ dodala rychle, když viděla, že sestře se opět chvějí rty.

Do pokoje přišustila Fanny. „Letty, holčičko drahá, tohle musí přestat. Je to všechno velice dojemné a těžké, ale není pro tebe víc ztracený, než už byl. Za chvíli je tu Sackree, přijde tě ustrojit a učesat, musíš se převléknout a přichystat na večerní společnost.“

Letitia o tom ale nechtěla ani slyšet. Přála si večer provzdychat a provzlykat a oddávat se svým citům; nedbá, co si o ní kdo pomyslí, na nikom jí nezáleží, nehodlá zůstat v Londýně, chce se vrátit – i se sestrami – na Pemberley, co nejdřív to půjde zařídit, tam bude chráněna před zvědavými pohledy a může se oddávat žalu, co srdce ráčí.

„Můžeš se utéci na venkov, pokud si to přeješ, já tě tam ale provázet nebudu,“ prohlásila Camilla rázně. „A nic než hrubé násilí nepřiměje Georginu s Bellou, aby odjely z města, a stejně tak i Aletheu.“ Soucit s Letty kvůli otřesné zprávě, která ji zasáhla, vystřídal podráždění a do jisté míry i obavy. Fanny a její praktický přístup na Letty vůbec nepůsobí, a přitom se sestra musí vzchopit a vystupovat ne-li optimisticky, tak alespoň klidně.

Nad Lettyinou skloněnou hlavou se s Fanny na sebe bezradně zadívaly. Camilla pokrčila rameny a pak sklesla

na pohovku vedle sestry. „Poslouchej mě, Letty. Jestli nepřijdeš večer do salonu, bude se o tom mluvit, to tě ujišťuju, řeči budou kolovat po městě, lidé budou hrozně zvědaví, jak jsi tu novinu přijala, s tím počítej.“

„Měli by se starat o něco lepšího. Neznají mě, a co mně záleží na mínění nebo klevetách cizích lidí? Fanny může říci, že jsem indisponována, že mě bolí hlava.“

„Přesně tohle chtějí slyšet,“ zvolala Fanny. „Nic jiného různé zvěsti tak nepodporí. Ne, ne, musíš sejít dolů a chovat se normálně. Pokud jen náznak tvého trápení vyjde najevo, začnou si šeptat, že jsi z té noviny celá *désolée*, a téhle pověsti se už nezbavíš: společnost tě přísně odsoudí a důsledky pocítíš sama, to mi věř.“

Camilla viděla, že sestra ve svém odhodlání společnosti nedbat a všeho se zřeknout dále setrvává. „A jak se ti budou smát! Představ si, jak to papá zamrzí, až se mu doneše, že na účet jeho dcery se baví celý Londýn.“

Letty se napřímila, odložila zmáčený kapesník, v očích jí zajiskřilo, hrud' se dmula. „Že by se mi smáli? Ne, to se nestane.“

Fanny se rychle chopila příležitosti. Smutně pokývala hlavou. „Camilla má pravdu, o tom není sporu. Sama bych se nechtěla vystavit posměchu, nemám sice v povaze dělat si ze všeho těžkou hlavu, ale něco takového by mne hodně mrzelo. Aby si ze mě tropili švandu – no, na to nechci ani pomyslet.“

Jejich domluvy konečně zaúčinkovaly. Být na posměch, aby si z ní tropili švandu? Letty brala sama sebe natolik vážně, že nemohla nedbat uražené důstojnosti – taková možnost ji předtím nenapadla, protože se vcítila do trpětelky pro lásku až za hrob.

Sklesla tedy opět malebně na sofa. „Pošlete ke mně Sackree,“ zašeptala chabě. „Pokusím se v té zkoušce obstát, ač to bude kruté.“

Camilla vzala Letty za ruku. „Fanny ti bude moc vděčná,“ zašeptala jí do ucha. „Jen si představ, jak by si to vyčítala, kdyby se o tobě po městě klevetilo, a jak by tobě bylo líto, kdybys jí zničila první večírek, který pro nás pořádá. Papá by se to vůbec nezamlouvalo.“

Po těchto slovech rychle vyvedla Fanny z pokoje.

„Neměly bychom u ní zůstat, co myslíš?“ zeptala se Fanny.

„Ne, protože by pokládala za nutné zachovat truchlivou tvář co nejdéle; potřebuje se sebrat, aby mohla předstírat, že je všechno v pořádku.“

A byla by dodala, kdyby ji v tom ohled na sestru nezabránil, že si teď Letty propracuje novou roli zoufalství, kvůli ostatním hrdinně tajeného.

Večírky, které Fanny pořádala, bývaly zpravidla úspěšné díky jejímu vynikajícímu kuchaři i umění sezvat hosty, kteří se dobře doplňovali. Na ten dnešní však neměla vzpomínat se zvláštním uspokojením.

Celou tu dobu, co se strojila, myslela s obavami na Letitii. Znemožní sebe i sestry tím, že své emoce před ostatními neutají? Bude patřičně vystupovat?

Camille to dělalo starost také, slečna Griffinová, která jí pomáhala s oblékáním, jelikož Sackree se věnovala sestře, však nepochybovala. Letty ví moc dobře, co se od ní očekává, chápe rozdíl mezi chováním v soukromí a před lidmi. Koneckonců se od dětství pohybuje ve společnosti, umí se po darcyovsku ovládat a hrdost, prohlásila guvernantka, jí pomůže všechno překonat.

„Stejně utrpěla spíš její hrdost než srdce, to vám povídám,“ podotkla slečna Griffinová, když zapínala drobné háčky na Camillině živůtku. „Navzdory všemu plácí a prohlašované lásce až za hrob.“

„Vy nevěříte na lásku až za hrob, Griffinko?“

„Pouze v románech. A stůjte klidně, nebo nebudete hotová včas.“

„Přijde Alethea do salonu zazpívat?“

„Říká, že se jí moc nechce.“

„Letty bude nerada, když se objeví ve společnosti, přestože ji Fanny pozvala.“

Slečna Griffinová se nad tím zamyslela, zatímco upevňovala Camille šperk do vlasů. „Ať se radši zlobí, než truchlí, o to vám jde? Povím to tak Alethei. Jenomže ona se dá těžko přemluvit, pokud se jí do něčeho nechce, jak sama dobře víte. Zvláště co se hudby týká.“

Zprvu se zdálo, že všechno dopadne dobře. Letitia vešla do salonu krásnější než jindy, oči lesklé dlouhým pláčem, ale s víčky ani trošku nenapuchlými či zarudlými, jak se dalo čekat. Držela se rovně, hlavu vzhůru, tvářila se vážně, nikoliv zdrceně, dokonce se usmála nad poznámkou sira Sidney Leigha, který ji bavil, než se podávala večere, a se suverénní jistotou zdolala obřad představování.

Poté se i Camilla uvolnila a jala se zkoumat shromážděnou společnost. Srdce se jí rozbušilo, když vešel sir Sidney. Vypadal stejně působivě, jak si ho zapamatovala, vznosná postava vynikla v dokonale střiženém černém kabátě. Zdálo se, že je v dobrém rozmaru, protože poznamenal cosi k Fitzwilliamovi, čím ho rozesmál, a vysloužil si tím i úsměv a mimořádně koketní pohled od Fanny.

No dobrá, Fanny se sir Sidney zamlouvá, a co je na tom divného? Nebo na tom, že se sir Sidney k hostitelce naklonil a s pobaveným výrazem v očích utrousil patrně nekonvenční poznámku, jak se podle jejího smíchu dalo soudit?

Camillino podráždění vyprchalo, když se v místnosti vynořil Pagoda Portal: s neskrývaným zalíbením spočinul

jiskrnýma očima na Lettyiných ňadrech a poté znalecky ocenil dvojčata. Bella s Georginou, samý úsměv a vstřícné pohledy, seděly vedle sebe na malé pohovce, a dokonce i obvykle přísný výraz pana Fitzwilliama zvládněl, když pohlédl na pohovku s mladinkými neteřemi.

Fanny dostala svému slibu a obstarala husara, jistého kapitána Allingtona, pohledného oficíra s výbojným knírem: usmíval se a příkyvoval, kdykoliv někdo pohlédl jeho směrem, stál v salonu jak na stráži a působil dekorativně.

„Je to samosebou úplný janek,“ pošeptala Fanny Camille, „jenomže je takový fešák a všechna děvčata po něm blázní. Co myslíš, žádá Letty u muže bystrý rozum? Byl – tedy je, chci říct – její Tom bystrý muž?“

„To je otázka, milá zlatá, zvláště po tom, co jsme se o něm dnes dozvěděly.“

„Nepozvala jsem kapitána Allingtona proto, aby se do něj přímo zamilovala, to nepřichází v úvahu, ale snad by mohl posloužit, aby přišla na jiné myšlenky.“

Sir Sidney živě hovořil s Letty a ta se tvářila téměř radostně. „Mám dojem, že o něco takového usiluje sir Sidney,“ podotkla Camilla. „On nebyl nikdy ženatý?“

Fanny svrátila čelo. „Ne, ale měl známost, byl i zasnouben, ale dotyčná dáma mu krátce před svatbou dala kvinde. Vlastně den před obřadem. Jistá slečna Harperová, pokud si vzpomínám. Nevím, proč si to na poslední chvíli rozmyslela. Sir Sidney je výborná partie, to mi věř, a jak se nese, vždycky jako ze škatulky. Je také báječný společník, všechny dámy se s pozváním předhánějí. Byla jsem moc ráda, že chtěl dnes večer přijít.“

Hned po Allingtonovi ohlásil lokaj lorda a lady Warrenovy. Camille se lord Warren na první pohled znelíbil: byl to podsaditý muž s hustým obočím a kučeravými šedinami, při představování jí sotva sevřel konečky prstů

a hned se vzdálil a šel se kochat pohledem na dvojčata. Lady Warrenová, hubená, módně nastrojená, si dvojčata nevraživě změřila a vzápětí se soustředila na Letitii a zvědavě přejela očima její tvář, postavu i toaletu. Camilla věděla, že je to příbuzná z matčiny strany, dosud se s ní však ona sama ani sestry nesetkaly.

„Jen vzdáleně,“ dodala milostivá lady přezíravě, když se Letitia zmínila, že jsou spřízněné, ačkoliv zase tak vzdálené to pouto není, pomyslela si Camilla: bratr lady Warrenové, pan Bingley, byl manželem jejich tetičky Jane.

Jako by Letty byla nějaký dotěrný parvenu: no prosím, pokud se nechce k příbuzenství hlásit, tím lépe. Lady Warrenová není o nic sympatičtější než její manžel, usoudila Camilla, a ve svém názoru se utvrdila, když k ní lady Warrenová po chvíli přistoupila a začala protivně vyzvídat, co dělají rodiče.

„Nevídala jsem je ovšem v posledních letech příliš často, když se tak zahrabali na venkově, lišky jim dávají dobrou noc, jak říkávám. Takže pan Darcy se odebral do cizích zemí? A vaše paní matka je s ním: troufám si tvrdit, že by ho nerada pustila z očí. Dobře víme, jak se pánové chovají, když se ocitnou v cizině; muži jsou přece politováníhodní tvorové.“

Rozruch kolem příchodu dalšího hosta poskytl Camille čas rozmyslet si ráznou repliku, kterou už měla na jazyku. Proplešatělý pán středních let a střední postavy se dostavil v doprovodu mladší dámy, patrně své dcery.

„Gradville,“ zvolal Fitzwilliam a hbitě ho kráčel přivítat. „Tady jste. A paní Rowanová, váš služebník, madam.“

Camilla pohlédla na paní Rowanovou a pak se na ni znovu zahleděla pozorněji, protože jí byla jaksi povědomá. Paní Rowanová se usmála a přistoupila k ní. „Myslím,